WEEKBLAD

4 frank per nummer.

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 552. — 26 OCTOBER 1950. — 24 BLZ.

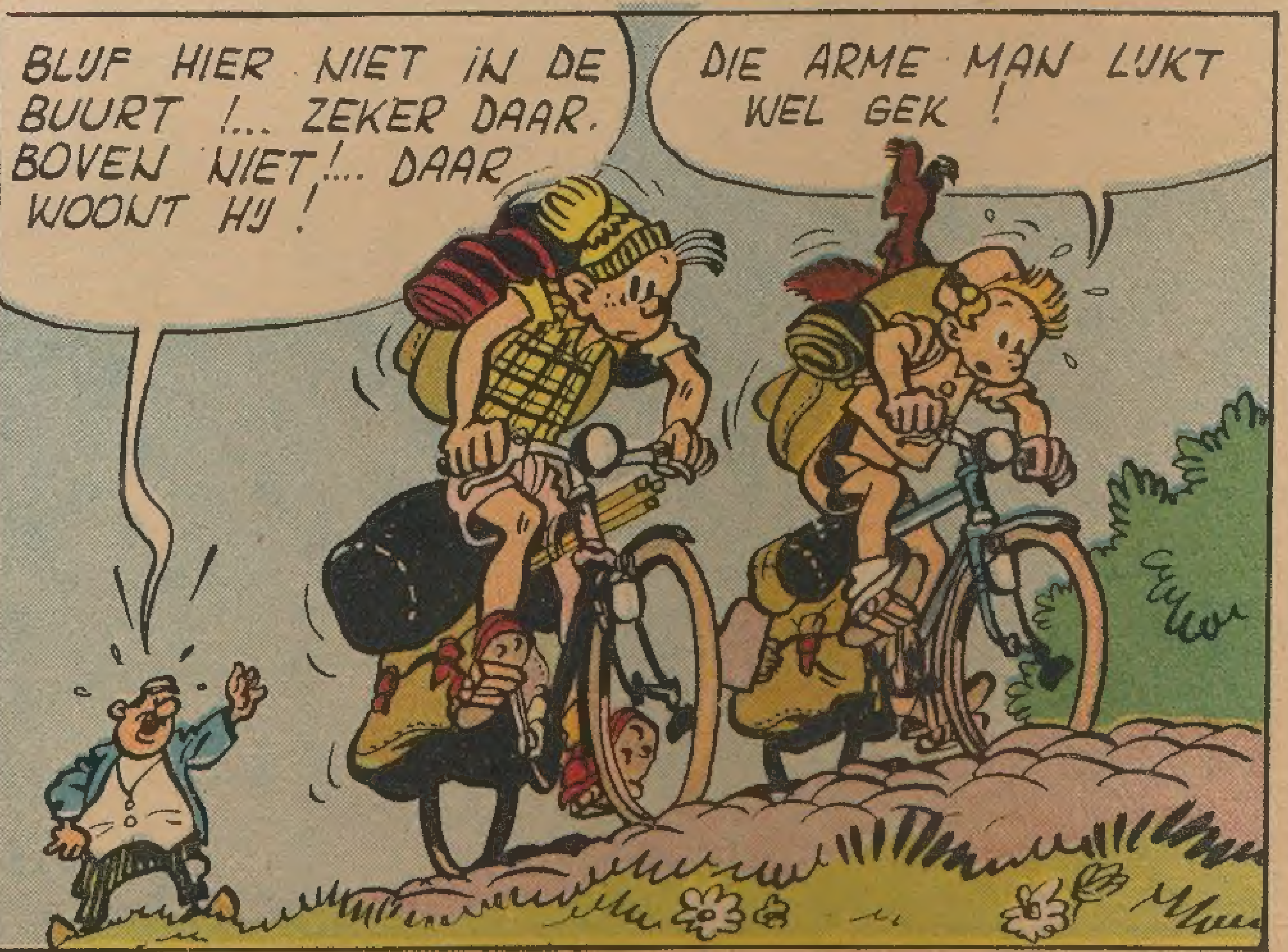

HEB JE OOIT ZO'N VARKEN GEZIEN ! HA ! HA !
ALS WE GINDS BIJ HET KASTEEL ONZE TENT EENS OPSLOEGEN ?... WAT DENK JIJ ERVAN?

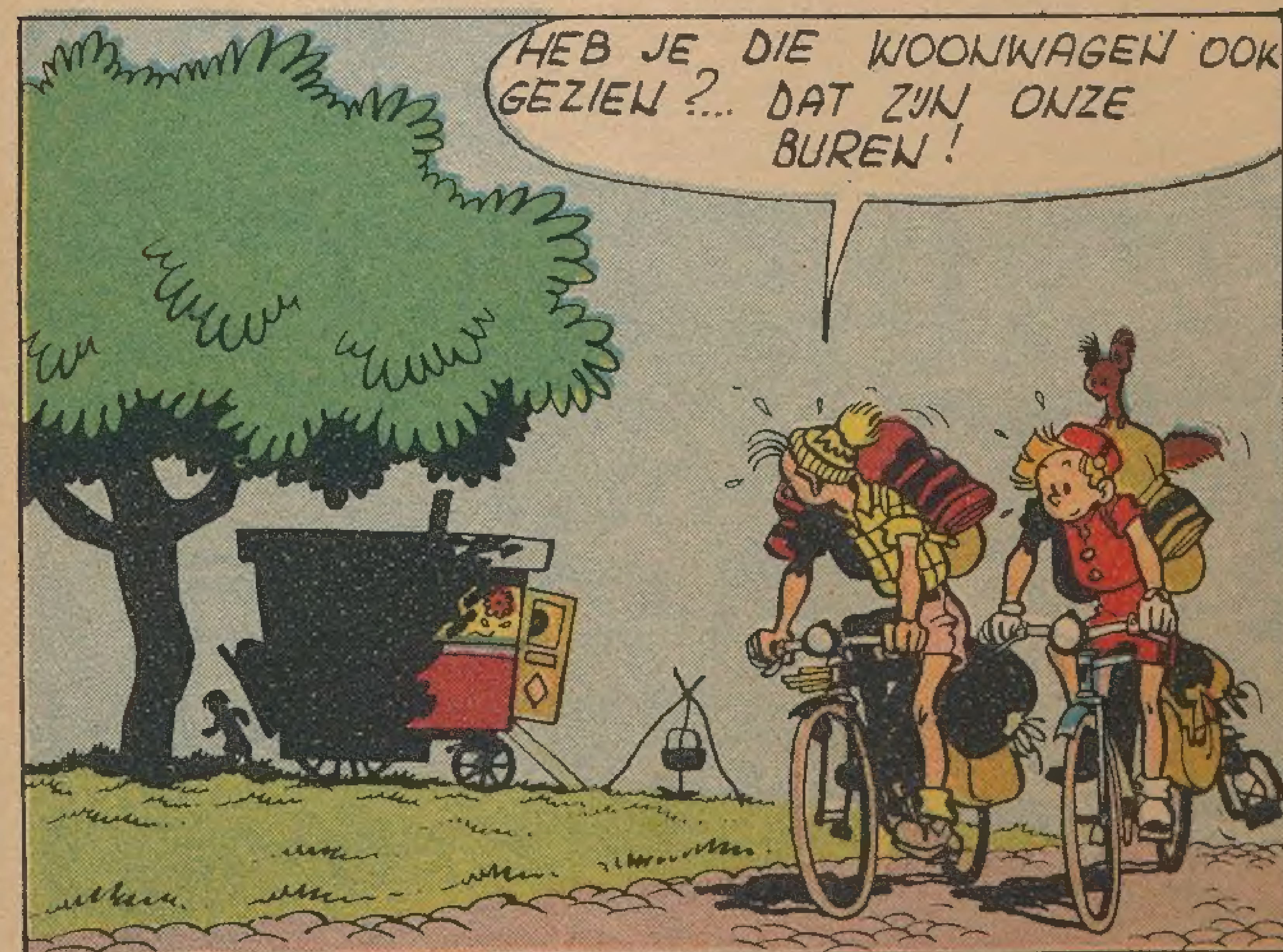

KOM EENS KIJKEN !... EN ZEG ME DAN OF IK LIEG !... KOM KIJKEN WAT DE TOVENAAR GEDAAN HEEFT !

DE MOOISTE KOE DIE IK HAD ! ZE GAF WEL DERTIG LITER PER DAG ! EN KIJK EENS WAT ER VAN GEWORDEN IS ! IN EEN NACHT !
DAT IS WERKELIJK JAMMER...

MAAR ZIE JE ... EH... VAN KOEIEN KENNEN WE NIETS !... DE VEEARTS KAN MISSCHIEN....
NIKS KAN HIJ... HET IS DE TOVENAAR !
MAAR MISSCHIEN HEEFT ZE VAN DE PADDESTOELEN GEGETEN DIE HIER OVERAL GROEIEN ?

RAAK ER NIET AAN ! DAT IS OOK NIET IN DE HAAK ! IK HEB ER HIER NOOIT GEZIEN VOOR DIE TOVENAAR ZIJN KUNSTEN UITHAALDE !!
OCH HET IS MAAR EEN GEWONE PADDESTOEL...

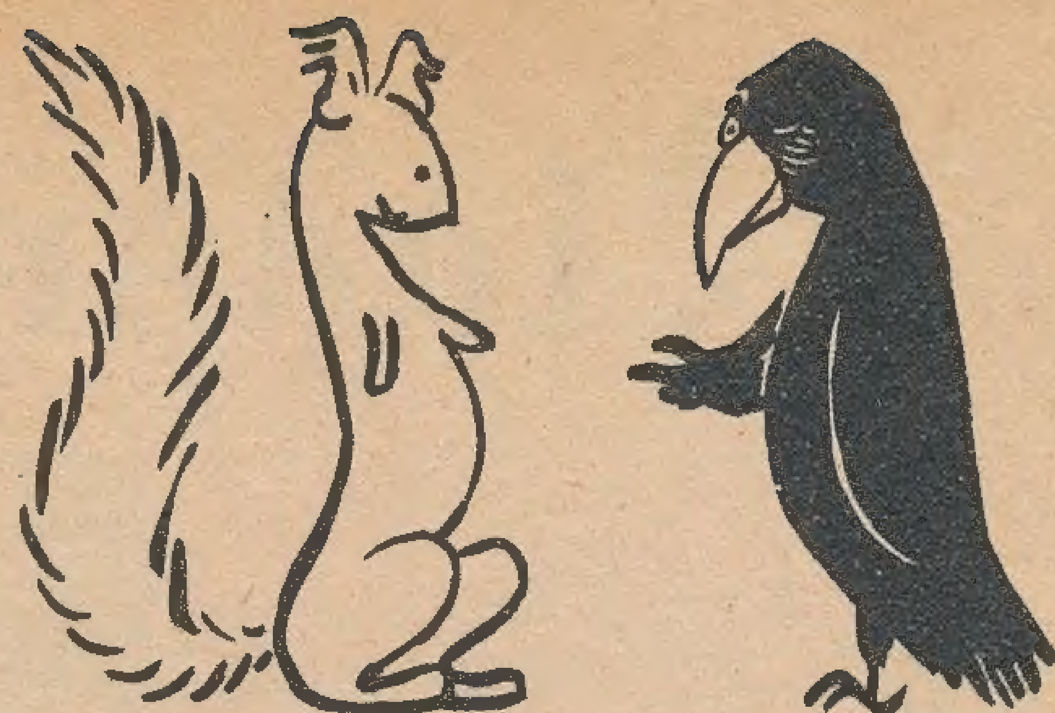

BLIJF HIER NIET IN DE BUURT !... ZEKER DAAR BOVEN NIET !... DAAR WOONT HIJ !
DIE ARME MAN LIJKT WEL GEK !

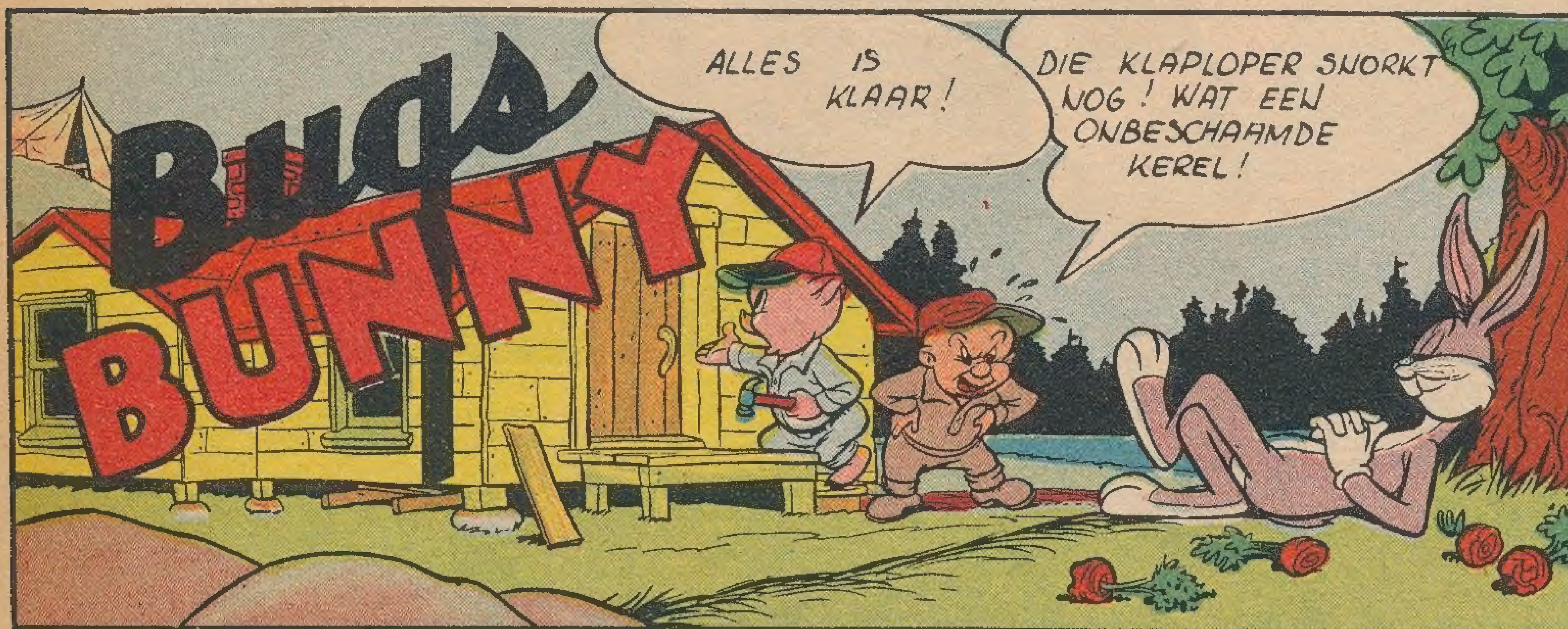

HEB JE DIE WOONWAGEN OOK GEZIEN ?... DAT ZIJN ONZE BUREN !

WAT IS HET HIER RUSTIG... EN HET KASTEEL LIGT MIDDEN IN HET GROEN !...

KEN je de fabel van La Fontaine over de vós en de raaf? Laat me dan eerst tussen haakjes vertellen dat La Fontaine het verhaal niet zelf heeft verzonnen. Neen, in de Zesde Eeuw voor Christus, zo vertelt de overlevering, leefde er in Griekenland een kleine, misvormde slaaf met name Aisopos. Van hem komen de meeste fabels die later door Phoedrus in het Latijn en vooral door La Fontaine in het Frans werden bewerkt. Want wat deze gebochelde dwerg aan schoonheid te kort schoot werd hem ruimschoots vergoed door een uitzonderlijk verstand.

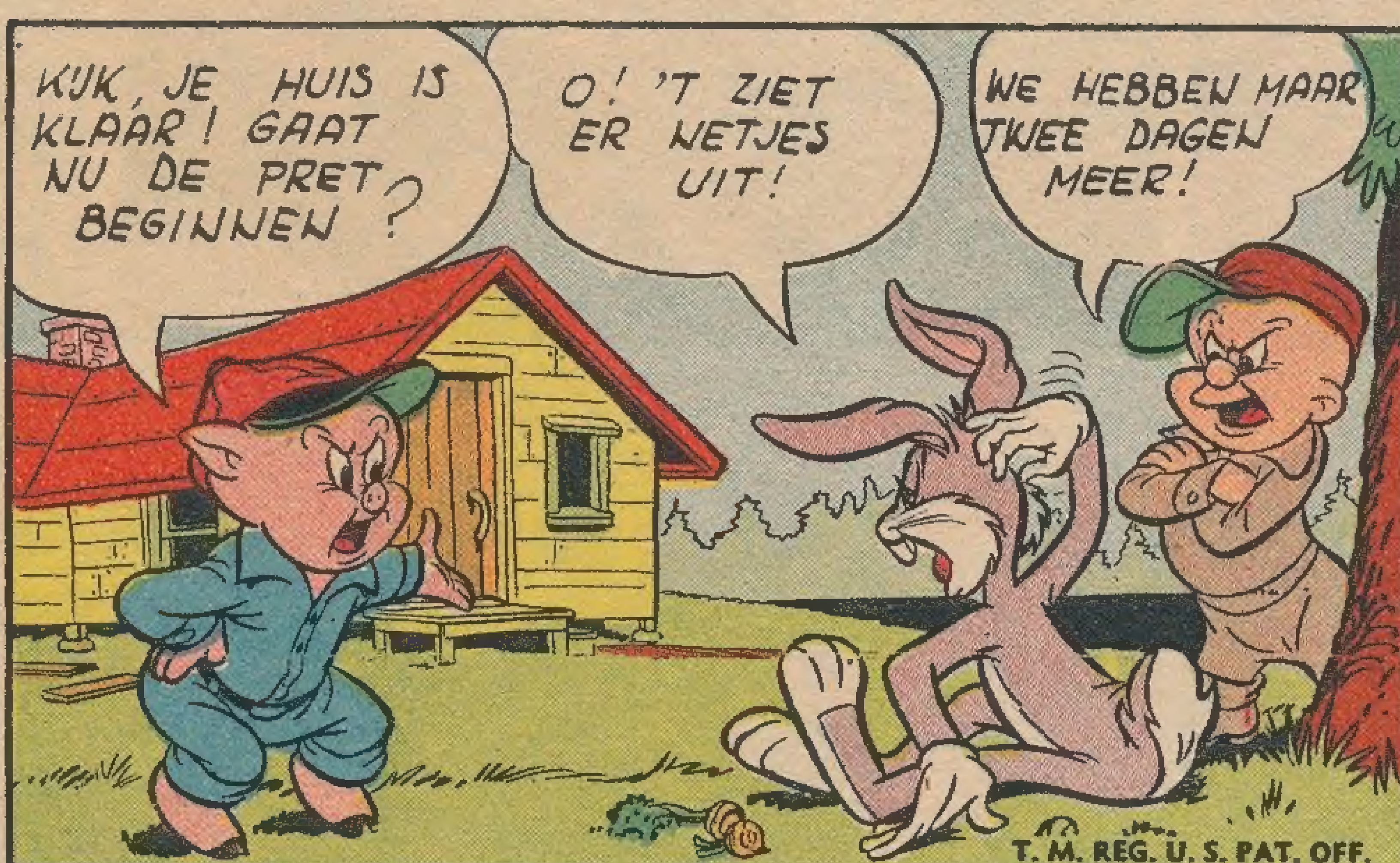
Maar, 't is waar, we hadden het over raven. Zijn ze werkelijk zo dom als La Fontaine het ons vertelt en zouden ze in staat zijn om de kaas die ze al in hun bek hebben nog te laten vallen en door iemand anders te zien oppeuzelen? Lees even het artikel dat dit Robbedoesnummer aan hen wijdt, dan ben je meteen helemaal op de hoogte.

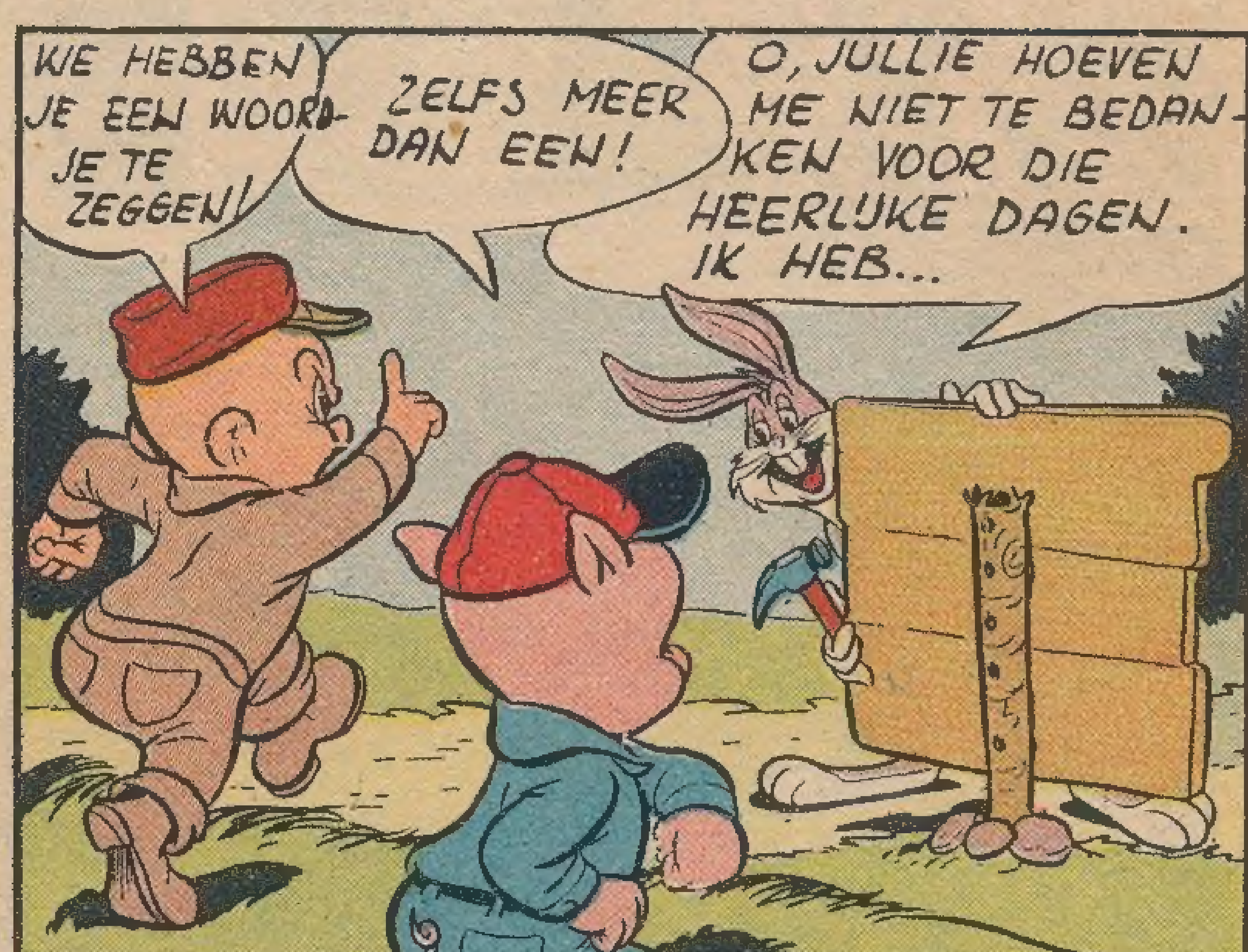

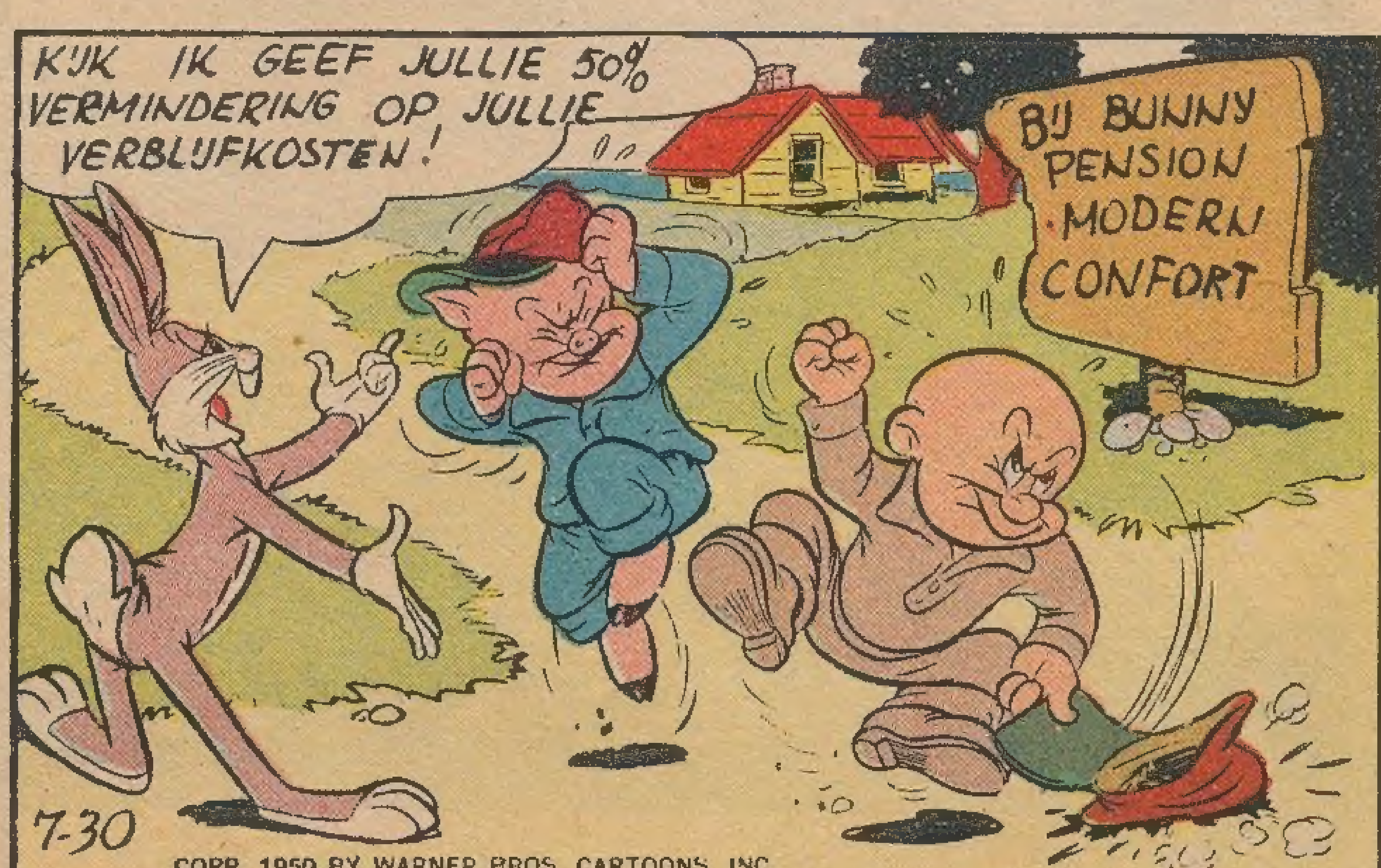

Ridder Parsival

Het geheimzinnige eiland

(8)

KORTE SAMENVATTING. — Jack, z'n zusje Lucy-Ann en zijn papegaai Kiki, brengen hun laatste vacantiedagen door bij hun vriendjes Philip en Dinah Mannering, die bij hun oom en tante, Mr en Mrs Sullivan, wonen in een oud, tot puin vervallen kasteel bij de zee. De jongens zullen hun intrek nemen in de torenkamer en Jo-Jo, de negerknecht, steekt een handje toe om hun spullen naar boven te brengen. De kinderen maken zich vrolijk over de neger, die 's nachts « dingen » ziet ronddwalen op zee. In de rotsen aan de kust ontdekken ze een gang. Philip gooit een zeester naar zijn zuster, die woest op hem losstormt.

Philip en Dinah vochten verwoed. Het boze meisje had haar broer gevangen en sloeg er op los, zo hard ze kon.

— Ik zal je leren zeesterren naar mij te gooien. Mispunt ! Je weet, dat ik die dingen verafschuw. Ik trek al je haar uit.

Philip wrong zich los, maar Dinah had een hele bos haar in haar vingers. Dinah keek woedend naar de anderen.

— Hij is een mispunt Ik zeg geen woord meer tegen hem Ik wou, dat hij mijn broer niet was.

— Hij deed het maar voor de grap, begon Jack, maar hij maakte het er niet beter op.

Dinah werd ook boos op hem en ze keek zo woest, dat Lucy-Ann bang werd en dacht, dat ze Jack verdedigen moest, als Dinah hem sloeg.

— Ik wil niets meer met jullie te maken hebben zei Dinah boos en liep hard weg.

— Nu hoort ze niets van al het nieuws, dat wij te vertellen hebben, zei Jack. Wat 'n kindje-roer-me-niet. Dan zullen we het alleen maar tegen jou vertellen, Lucy-Ann. We hebben een echt avontuur beleefd.

Dinah, die woedend weggelopen was, herinnerde zich plotseling, dat ze de geschiedenis van de geheime doorgang nog niet kende. Ze vergat haar woede en draaide plotseling bij.

Ze zag de twee jongens en Lucy-Ann bij elkaar staan Philip draaide zijn rug naar haar toe, toen ze bij hen kwam staan. Maar Dinah kon even zo vlug lief zijn als boos. Ze legde haar arm op die van Philip.

— Vergeef me, Philip, zei ze. Wat is er met jou en Jack in die geheime gang gebeurd ? Ik wil het zo graag weten.

De vrede was weer hersteld en de meisjes luisterden weldra opgewonden naar het verhaal van de jongens.

— Het was een echt avontuur, dat kunnen jullie geloven, zei Jack.

Dat was zo en er zouden er nog meer komen.

HOOFDSTUK IX

EEN VREEMDE BOOT

DE MEISJES wilden niet in de geheime gang, wat of de jongens ook probeerden om hen er toe over te halen. Ze rilden, als ze aan de donkere, nauwe, draaiende tunnel dachten, maar ze gaven toe, dat het opwindend was. Ze verlangden er echter niet naar om er op hun knieën door te moeten kruipen.

— Ik denk, dat Dinah bang is, dat er een of andere reuzenzeester te voorschijn zal komen, zei Philip minachtend. En Lucy-Ann is nog een echte baby.

Maar zijn geplaag kon de meisjes er net zo min toe bewegen om de gang in te gaan, hoewel ze er niet genoeg van kregen er over te horen praten.

De jongens glipten de volgende dag in de kelder en zagen, dat Jo-Jo de kisten weer voor de tweede deur gestapeld had, zodat de doorgang verborgen bleef.

Het was raadselachtig, maar hij deed dikwijls vreemde dingen. In ieder geval hadden zij de sleutel van de deur. Dat was tenminste iets.

Het werd mooi warm weer. De zon scheen uit een wolkenloze hemel en de kinderen liepen heel de dag in hun badpakken. Zij waren zo bruingebrand als zigeuners. Philip, Dinah en Lucy-Ann waren meer in het water dan Jack. De jongen was stapelgek met de wilde vogels, die in dergelijke zomers de kust bevolkten. Hij ontdekte visdiefjes, roofmeeuwen, aalscholvers en meeuwen.

Hij wilde Lucy-Ann niet meenemen, al was zij er verdrietig om.

— De vogels beginnen mij te kennen, legde hij z'n zusje uit. Maar jou kennen ze niet, Lucy-Ann. Wees 'n lief meisje en blijf bij de anderen. We kunnen Kuif en Dinah toch niet allebei in de steek laten, dat zou onbeleefd zijn.

Zo kwam het dat Lucy-Ann deze keer niet altijd in de schaduw van haar broer liep en het grootste gedeelte van de dag met de anderen doorbracht. Maar ze wist meestal wel, waar Jack was en tegen de tijd dat hij terugkwam, zat ze altijd geduldig op hem te wachten.

Dinah vond, dat ze dwaas was. Zij zou er nooit aan denken om op Philip te wachten.

— Ik ben veel te blij, dat hij uit mijn buurt blijft, zei ze tegen Lucy-Ann. Hij is zo'n plaaggeest. Hij heeft me verleden jaar bijna gek gemaakt door oorwurmen onder mijn hoofdkussen te stoppen. Midden in de nacht begonnen ze overal rond te kruipen.

Zelfs Lucy-Ann vond dat al te erg. Maar ze was er al aan gewend, dat Philip eigenaardige dingen deed.

Zelfs als hij enkel maar een zwembroekje aan had, scheen hij nog ergens een dier op z'n lichaam te moeten verbergen. Gisteren waren het een paar vreedzame krabben geweest. Maar toen hij per ongeluk boven op een van hen was gaan zitten en de krab hem gebeten had, was hij tot de conclusie gekomen, dat krabben beter in het water konden zijn dan er buiten.

— Ik ben blij, dat Jack Kiki meeneemt, als hij de vogels gaat bekijken, zei Dinah. Ik hou wel van Kiki, maar sinds ze alle vogels, die ze hoort, begint na te bootsen, maakt ze me zeeziek. Ik sta er van te kijken, dat tante Polly er zo geduldig onder blijft.

Tante Polly was dol op de papegaai. Het was een verstandig dier. Hij wist precies, wanneer hij moest zeggen : « Arme lieve Polly », om iets van tante Polly gedaan te krijgen. Jo-Jo had een flink standje van tante Polly gekregen, toen hij boodschappen was gaan doen en vergeten had zonnepitten voor Kiki mee te brengen. De kinderen hadden het gehoord.

Oom Jocelyns ontmoeting met Kiki liep niet zo goed af. Op 'n warme middag was de papegaai stilletjes door het open raam van de studeerkamer gevlogen. Oom Jocelyn zat, zoals gewoonlijk, over zijn oude papieren en boeken gebogen. Kiki vloog naar de boekenkast en ging daar belangstellend rond zitten kijken.

— Hoe dikwijls heb ik je nu al gezegd, dat je niet mag fluiten ? zei hij met een strenge stem.

Oom Jocelyn, die in zijn lectuur verdiept was, vloog met een schok overeind. Hij had de papegaai nog nooit gezien en had alles over het beest vergeten. Hij vroeg zich verbaasd af, waar dat vreemde geluid vandaan kwam.

Kiki zei een hele tijd niets. Oom Jocelyn kwam tot de ontdekking, dat hij zich vergist had en liet zijn neus weer in de papieren verdwijnen.

— Waar is je zakdoek ? vroeg Kiki streng.

Oom Jocelyn voelde dat zijn vrouw ergens in de kamer moest zijn, want Kiki bootste tante Polly's stem heel goed na. Hij greep naar zijn zak voor een zakdoek.

— M'n beste jongen, zei de papegaai, vergeet nu niet je voeten te vegen.

— Ze zijn niet vuil, Polly, zei oom Jocelyn verbaasd.

Hij dacht, dat hij tegen zijn vrouw sprak. Hij was ontstemd. Gewoonlijk kwam tante Polly hem niet met dergelijke dingen storen. Hij draaide zich om, om tegen haar te zeggen, dat ze weg moest gaan, maar hij zag haar niet.

Kiki hoestte hol, precies zoals Jo-Jo. Nu was oom Jocelyn er van overtuigd, dat de zwarte knecht in de kamer was, wat hem ernstig prikkelde. Waarom moest iedereen hem die dag komen storen ? Dat was onverdraaglijk.

— Ga de kamer uit, zei hij, in de waan, dat hij met Jo-Jo sprak. Ik ben bezig.

— O, ondeugende jongen, zei de papegaai op een verwijtende toon.

Daarna kuchte hij en niesde natuurgetrouw. Toen bleef het een poosje doodstil.

Oom Jocelyn ging weer zitten en vergat alles. Kiki hield er niet van, dat men hem verwaarloosde. Hij vloog van de boekenplank naar oom Jocelyns grijze hoofd en gaf tegelijkertijd een van zijn locomotiefgillen.

De arme oom Jocelyn sprong overeind, greep naar zijn hoofd, raakte Kiki aan en gaf een schreeuw, die tante Polly onmiddellijk in de kamer deed verschijnen. Kiki zeilde het raam uit en maakte een kakelend geluid, dat op lachen leek.

— Wat is er aan de hand, Jocelyn ? vroeg tante Polly geschrokken.

Oom Jocelyn was woedend.

— Heel de morgen zijn er mensen in mijn kamer geweest, die mij verzochten om mijn voeten te vegen en niet te fluiten en iemand heeft me iets naar mijn hoofd gegooid, raasde hij.

— O, dat was Kiki maar, zei tante Polly glimlachend.

— Alleen maar Kiki ! Wie is Kiki in 's hemelsnaam ? riep oom Jocelyn woedend uit.

Hij kon niet begrijpen, dat tante Polly kon lachen met zijn moeilijkheden.

— De papegaai, legde tante Polly uit, de papegaai van de jongen, dat weet je toch wel.

Oom Jocelyn had alles over Jack en Lucy-Ann vergeten. Hij keek zijn vrouw aan of ze gek geworden was.

— Wat jongen ? Wat papegaai ? vroeg hij. Ben je niet goed wijs, Polly ?

— O, zuchtte tante Polly. Hoe kun je ook altijd alles vergeten, Jocelyn ?

Zij herinnerde hem aan de twee kinderen, die hun vacantie op Craggy-Tops doorbrachten en legde uit, waarom Kiki er ook was.

— Hij is de verstandigste papegaai, die ik ooit heb gezien, zei tante Polly, die nu haar hart helemaal aan de papegaai verloren had.

— Wel, zei oom Jocelyn, ik kan niet meer zeggen, dan wanneer die papegaai net zo verstandig is, als jij zegt, hij uit mijn buurt moet blijven. Ik gooi met al mijn presse-papiers naar hem, als hij het nog eens waagt, hier binnen te komen.

Tante Polly, die aan haar mans onhandigheid in het gooien dacht, wierp een angstige blik naar het raam. Zij dacht, dat het beter was om het voortaan dicht te houden, anders zou ze op een goede dag heel de kamer geruïneerd terugvinden.

Lieve hemel, wat gebeuren er toch altijd nare dingen ! Als de kinderen niet om meer eten vroegen, gaf Jo-Jo haar zorgen ; en als Jo-Jo het niet was, was Kiki het ; en als het Kiki niet was, dreigde oom Jocelyn met zijn presse-papiers te gooien. Tante Polly deed met een smak het raam dicht, liep de kamer uit en gooide de deur achter zich dicht.

— Smijt niet met de deur ! kwam Kiki's stem door het gangetje. Hoe dikwijls heb ik je dat nu al niet gezegd ?...

Maar deze keer had tante Polly geen vriendelijk woord voor Kiki.

— Je bent 'n stoute vogel, zei ze streng tegen de papegaai. Een zeer stoute vogel !

Kiki zeilde met een verontwaardigde schreeuw het gangetje uit. Hij wilde Jack gaan zoeken. Jack was altijd even lief en vriendelijk voor hem. Waar was Jack ?

Jack was niet bij de anderen. Hij was met zijn verrekijker naar de top van de klip gegaan. Hij lag op z'n rug en keek vergenoegd naar de vogels, die boven hem vlogen. Kiki landde op zijn buik en deed hem overeind springen.

— O, ben jij het, Kiki ? Wees voorzichtig met je klauwen. Pas op, ik heb alleen m'n badpak aan. Kom, wees kalm, anders maak je al de andere vogels bang. Ik heb vandaag al vijf verschillende soorten meeuwen gezien.

Jack kreeg er op het laatst genoeg van om op z'n rug te blijven liggen. Hij ging overeind zitten, duwde Kiki van zijn buik en keek om zich heen. Hij zette de verrekijker nog eens voor zijn ogen en keek over het water in de richting van het Geheimzinnige Eiland. Hij had het tot nu toe nog niet duidelijk gezien.

Maar vandaag, al waren de verre heuvels achter hem in de door de hitte veroorzaakte nevel opgelost, kon men door een of andere onverklaarbare oorzaak het eiland heel goed onderscheiden.

— Kijk, zei Jack verrast tegen zichzelf. Daar is het geheimzinnige eiland, dat volgens Jo-Jo zo gevaarlijk is. Wat is het vandaag duidelijk te zien. Ik zie de heuvels en zelfs de golven, die tegen de rotsen opspatten.

Jack kon geen vogels zien op het

eiland, want zijn kijker was niet scherp genoeg om hem meer te laten zien dan het eiland zelf en de heuvels. Maar de jongen was er van overtuigd, dat het er wemelde van vogels.

— Zeldzame vogels, zei hij bij zichzelf. Vogels, die helemaal geen mensen kennen. Vogels, die daar jaar na jaar genesteld hebben en die zo tam zijn, als huisdieren. Wat zou ik er graag naar toe gaan. Wat flauw van Jo-Jo, dat hij ons niet in zijn boot wil laten. Wij zouden op een dag als vandaag gemakkelijk met de boot naar het eiland kunnen gaan. Die vervelende Jo-Jo.

De jongen liet zijn blik langs de kust zwerven. Plotseling bleef hij verrast naar een punt staren.

Het kon niets anders zijn dan een boot, waar een man in zat, die langs de kust roeide. Daar viel niet aan te twijfelen, al had Jo-Jo gezegd, dat er mijlenver in de omtrek niemand anders een boot had, dan hij. Tante Polly had bovendien gezegd, dat er niemand in hun buurt woonde. Hun naaste buren woonden minstens zes à zeven mijl verder.

— En toch is daar iemand in een boot op het water, westelijk van deze klip, zei Jack. Wie is het ? Ik veronderstel, dat het Jo-Jo moet zijn.

De man in de boot was te ver weg om hem te kunnen zien. Het zou Jo-Jo kunnen zijn en het zou hij ook niet kunnen zijn. Jack stelde voor zichzelf vast, dat hij het moest zijn. Hij keek naar de zon. Die stond aardig hoog, dus moest het etenstijd zijn. Hij moest naar huis gaan. Onderweg zou hij kijken of Jo-Jo's boot op haar gewone plaatsje lag. Als de boot er niet was, moest de man op het water Jo-Jo zijn.

Maar de boot was niet weg. Hij lag op de gewone plaats, stevig aan een paal gemeerd, zachtjes deinend in het kleine haventje naast het huis. En daar stond Jo-Jo ook met een bos hout voor de keukenkachel in z'n armen. Dan moest er iemand anders in de buurt zijn, die een boot bezat.

Jack begon hard te lopen om het tegen de anderen te vertellen. Zij waren verbaasd en verrast.

— We zullen hem gaan zoeken en zien, dat we goede vrienden met hem worden. Dan mogen we misschien wel eens met hem gaan vissen, zei Philip ineens.

— Dat was een goed idee van je, Sproet, om je oude verrekijker ook eens ergens anders voor te gebruiken dan voor vogels.

— We gaan hem morgen zoeken, zei Jack. Wij moeten een kans zien te vinden om naar het Geheimzinnige Eiland aan de overkant te komen. Ik moet weten of daar zeldzame vogels zijn. Ik voel, dat ik er naar toe moet ! Ik voel mij onweerstaanbaar aangetrokken.

— We zeggen niet tegen Jo-Jo, dat we iemand anders met een boot gezien hebben, zei Dinah. Hij zou vast proberen om ons tegen te houden. Hij vindt nooit iets goed, wat wij graag willen.

Dus Jo-Jo en tante Polly kregen niets over de vreemdeling met zijn boot te horen. De volgende dag zouden ze hem gaan zoeken en met hem spreken.

Maar er gebeurde nog iets, voor de volgende dag aanbrak.

HOOFDSTUK X

NACHTELIJK AVONTUUR

DIE NACHT kon Jack maar niet in slaap komen. Het was volle maan en heel de kamer was helder verlicht. Het maanlicht viel precies op zijn gezicht en hij lag naar de grote zilveren schijf te kijken. Hij dacht aan de meeuwen, die hij door de lucht had zien glijden en aan de grote zwarte aalscholvers, die op de rotsen stonden met hun snavels wijd open, als ze vis, die ze gevangen hadden, doorslikten.

Hij dacht aan het Geheimzinnige Eiland, zoals hij het die morgen gezien had. Het zag er geheimzinnig en opwindend uit — zo ver weg, zo eenzaam en verlaten. En toch hadden er mensen gewoond. Waarom leefde er nu niemand meer ? Was het zo verlaten, dat niemand er wilde wonen ? Hoe zag het er uit.

« Ik vraag me af of ik het nu in het maanlicht ook zal kunnen zien », dacht Jack.

Hij gleed van de matras, zonder Philip wakker te maken en ging naar het raam. Hij tuurde naar buiten. De zee lag zilver-helder in het maanlicht. Waar de rotsen schaduwen wierpen, lagen diepzwarte vlekken op het water. Het water zelf was kalmer dan gewoonlijk en de wind was gaan liggen. Jack hoorde boven aan het raam alleen maar een zacht gemurmel. Toen keek hij ineens verwonderd. Er kwam een boot over het water aanzeilen. Van wie was die boot ? Jack keek scherp toe, maar hij kon het niet zien. Een zeilboot, die midden in de nacht naar Craggy-Tops kwam ? Dat was vreemd.

« Ik zal Kuif wakker maken », dacht hij en liep meteen naar de matras.

— Kuif ! Philip ! Wordt wakker en kom eens mee naar het raam.

Binnen een paar seconden was Philip klaar wakker en leunde hij met Jack uit de smalle vensters. Hij zag de zeilboot ook en liet een langgerekte fluittoon horen, waar Kiki wakker van werd. Het dier wist niet meer, hoe hij het had maar vloog toch onmiddellijk op de schouder van Jack.

— Is het Jo-Jo ? vroeg Philip.

— Ik kan niet zeggen of het zijn boot is of niet. Laat ons naar beneden gaan om te kijken, Sproet. Ik ben benieuwd of Jo-Jo 's nachts uitgegaan is. Hij heeft het toch altijd over « dingen », die 's nachts ronddwalen. Maar waarschijnlijk is het Jo-Jo niet eens.

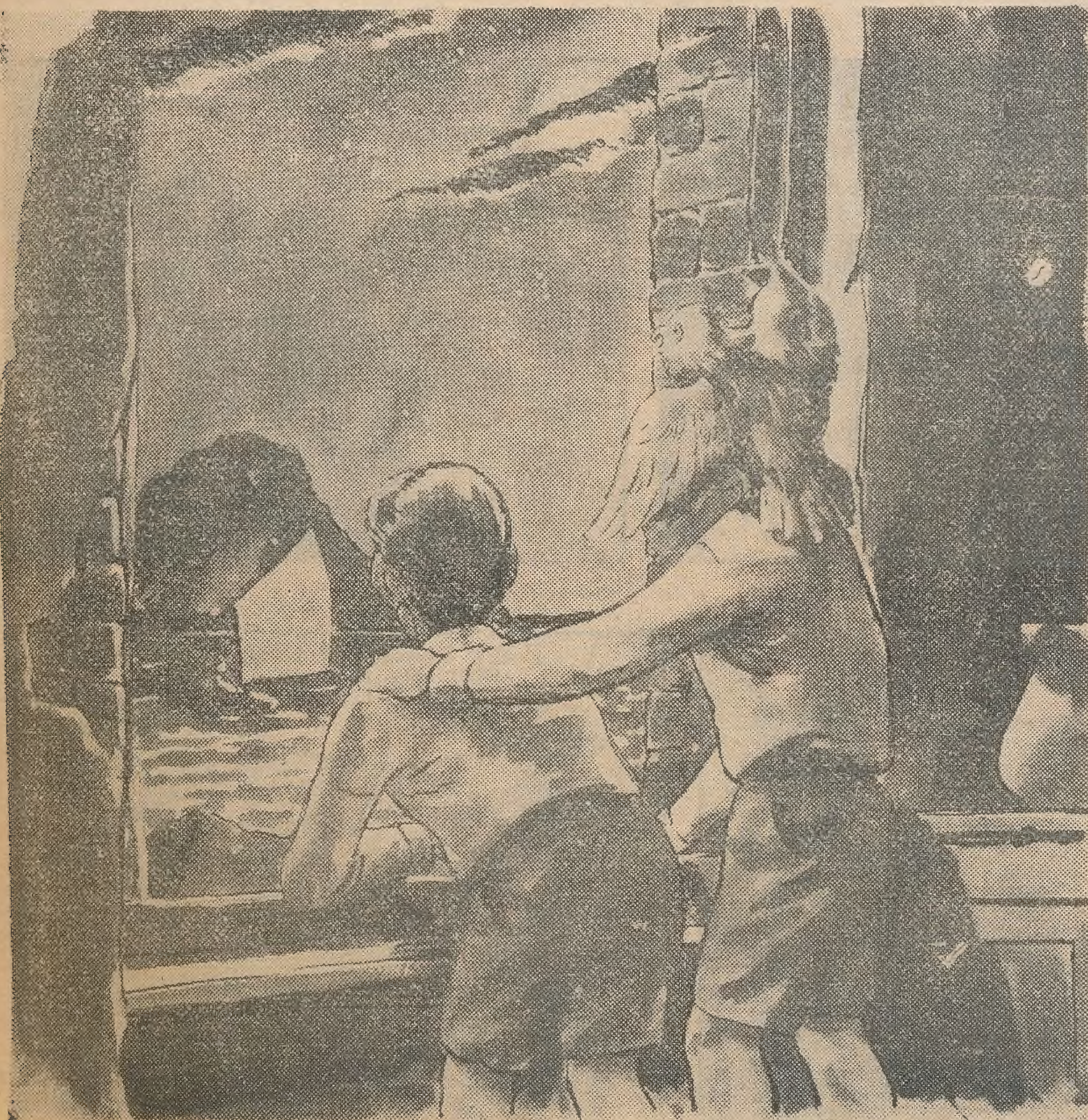
Zij trokken vlug een korte broek, een dikke trui en hun rubberschoenen aan. Daarna haastten zij zich de wenteltrap af. Zij sprongen al langs het steile rotspad naar beneden. De zeilboot kwam vlug dichterbij.

— Het is de boot van Jo-Jo, zei Philip. Men kan het nu duidelijk zien. Jo-Jo zit er zelf in. Hij is alleen, maar hij heeft iets bij zich.

— Misschien heeft hij gevist, zei Jack. Zullen we hem eens laten schrikken, Philip ?

De jongens kropen naar de plaats, waar de boot moest aanleggen. Jo-Jo haalde het zeil in. Daarna begon hij naar de kust te roeien, in de richting van het kleine haventje, waar hij altijd zijn boot vastlegde. De jongens zaten achter een rots verborgen. Jo-Jo bracht zijn boot veilig binnen en bond het touw aan de paal. Hij draaide zich om, om zijn vracht uit te laden en precies op dat ogenblik sprongen de jongens op hem af. Zij huilden als Indianen en rukten hevig aan de boot.

Jo-Jo, die onverhoeds aangevallen werd, verloor zijn evenwicht en viel in het water. Hij ging met veel gespat en geplas over boord. Bijna tegelijkertijd stond hij weer overeind. Zijn gezicht glom in het maanlicht. De jongens schrokken van de uitdrukking. Jo-Jo kroop uit het water, schudde zichzelf als een hond en raapte een dik stuk touw op.

Hij leunde met Jack uit de smalle vensters.

(Zie vervolg bladz. 10.)

de BAARD en de KALE

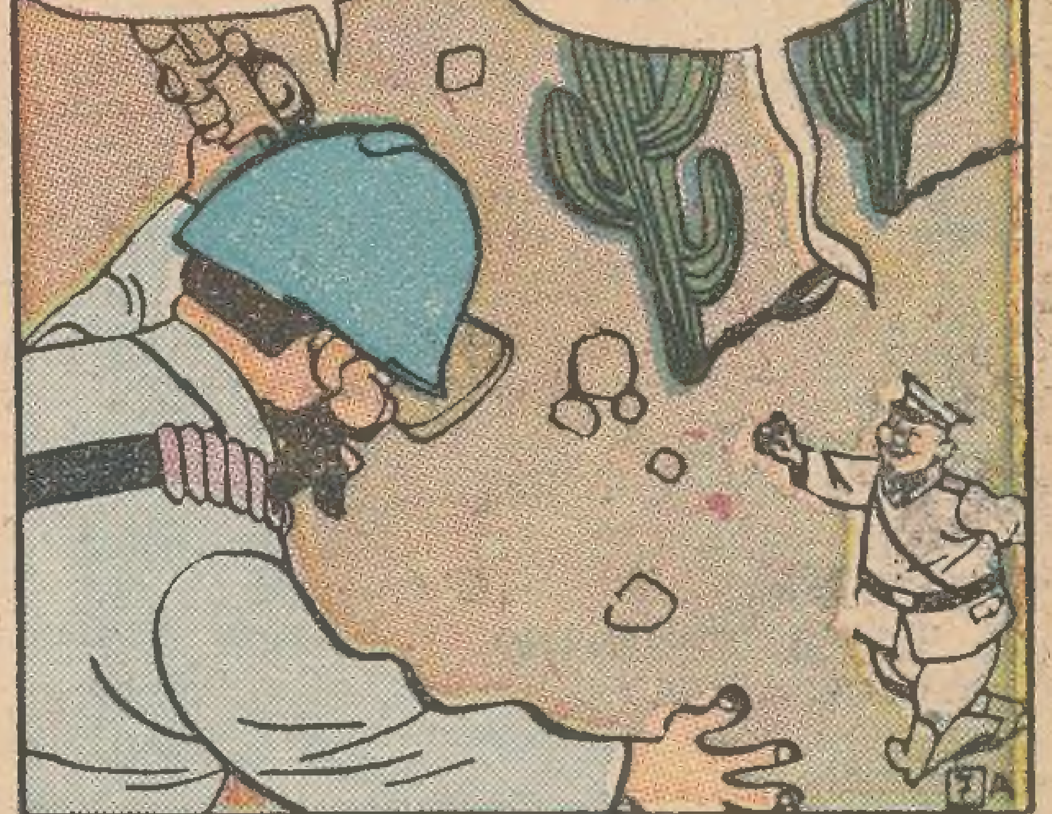

AI

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

LATEN WE EENS GAAN KIJKEN OF FRITS DIE TENT AL HEEFT WETEN TE BEMACHTIGEN.

KOM!

GOED NIEUWS, KINDEREN! HARBESON WIL JULLIE ZIJN TENT AFSTAAN...

DAT IS FIJN!

INTUSSEN, BIJ DE MAN DIE SANDECCI AANREED...

DIE KINDERS VAN DE MULDERS-STOETERIJ HEBBEN DE BEER VAN SANDECCI... MISSCHIEN KAN IK VAN HEN TE WETEN KOMEN, HOE 'T MET HEM GAAT!

LATER.

WAT IS ER DAAR AAN DE HAND? CIRCUSVOORSTELLING ?

IS HIER EEN CIRCUS AANGEKOMEN?

WE GAAN EEN VERTONING OP TOUW ZETTEN WAARVAN DE OPBRENGST MOET DIENEN OM EEN ARME STAKKER HET LEVEN TE REDDEN...

HIJ HEET SANDECCI, MAAR HIJZELF HERINNERT HET ZICH NIET ALLEEN EEN HERSENOPERATIE KAN HEM HET GEHEUGEN TERUGBEZORGEN

IK ZOU ER WAT MOETEN OP VINDEN OM DIE VERTONING NIET TE LATEN DOORGAAN... DAN WORDT SANDECCI NIET GEOPEREERD EN BEN IK GERED...

4-30

Het Geheimzinnige Eiland

(Vervolg van bladz. 7.)

— Hij wil ons een pak slaag geven, zei Jack tegen Philip. Kom mee, we gaan er vandoor.

Maar de weg naar huis was afgezet door het grote, sterke lichaam van de zwarte man, die met het touw stond te zwaaien.

— Ik jullie eens laten zien, wat met jongens gebeuren, die 's nachts rondsnuffelen, siste hij tussen zijn tanden.

Jack probeerde langs hem door te komen, maar Jo-Jo hield hem tegen. Hij hief zijn hand met het touw op en Jack gaf een gil. Philip gaf op hetzelfde ogenblik een stomp tegen Jo-Jo zijn maag. De zwarte man snakte naar adem en liet Jack los. De jongens liepen weg over het strand in de tegenovergestelde richting van het huis. Jo-Jo zat hen dicht op de hielen.

— Het water komt op, zei Jack, die de golven water over zijn enkels voelde lopen. We moeten terug. We zullen door de vloed verdreven en tegen de rotsen geslagen worden.

— We kunnen niet terug. Jo-Jo zal ons bont en blauw slaan, klaagde Philip. Jack, zorg, dat je in de gang komt. We kunnen misschien door de geheime doorgang ontsnappen. We moeten! Ik weet niet waartoe Jo-Jo in staat is, als hij zo'n woede-aanval heeft. Misschien slaat hij ons wel dood.

De jongens verkeerden nu in doodsangst. De golven klotsten al tegen hun enkels.

Jo-Jo kwam woest zwaaiend achter hen aan. Ha, nu had hij die deugnieten te pakken. Wacht maar eens tot hij ze in zijn vingers had. Zij zouden vannacht niet meer in hun bedden slapen.

De jongens vonden het gat in de vloer van de grot en verdwenen in de donkere tunnel. Ze hoorden Jo-Jo in de grot boven hen hijgen. Zij baden in stilte, dat hij het gat niet zou ontdekken.

Hij zag het niet. Hij stond buiten en wachtte tot de jongens weer te voorschijn kwamen. Hij vermoedde niet, dat er een geheime onderaardse gang bestond. Hij hield het eind touw gereed om te slaan. Een grote golf spoelde om zijn knieën. Jo-Jo mompelde iets. De vloed kwam snel op. Als die jongens niet onmiddellijk uit hun schuilplaats kwamen, zouden ze er heel de nacht in moeten blijven.

Er kwam een tweede golf aanrollen. Deze klotste tot bijna tegen zijn middel. Het was zo'n wilde golf, dat Jo-Jo met één sprong uit de grotingang was en over het strand terugvluchtte. Hij wilde geen gevaar lopen door het opkomende water tegen de rotsen in stukken gereten te worden.

— Die jongens kunnen voor mijn part de nacht in de grot doorbrengen. Ik zal ze morgenvroeg toch hebben, dacht Jo-Jo grimmig.

(Wordt vervolgd.)

CLUBNIEUWS

De Eensgezinden op het oorlogspad

Vorige week hebben we afscheid genomen van elkaar, toen wij, de mannen van de plaatselijke Robbedoesclub, « De Eensgezinden », aan de voet van de Kluisberg stonden. Daar zijn we natuurlijk niet blijven staan. Nee, we zijn moedig de helling opgesjouwd en Walter deed van tijd tot tijd « hia-hia », want hij vond, dat we er uitzagen als bergezeltjes.

— De bergezeltjes zeggen niet « hia-hia »! zei Fred doodernstig.

— Wat dan ? vroeg ik.

— Ha-i-ha-i ! zei Fred droog.

Daar hebben we dan een tijdje over gekibbeld. Lang heeft het niet geduurd, want we hadden onze adem nodig om de top te bereiken. We kwamen een boer tegen en vroegen hem, of hij niet wist, waar we mochten kamperen. Hij stond ons argwanend aan te kijken en schudde zijn hoofd.

— Kamperen ! Kamperen ! bromde hij. Kampeer waar je wilt, maar niet op mijn wei !

— Hij is zeker bang, dat we jacht maken op zijn buffels ! fluisterde Walter, toen de boer de rug had gekeerd.

Eerlijk gezegd, we wisten niet goed, wat we moesten doen. We waren allemaal nog verschrikkelijke groentjes.

— Maar we hebben toch een boekje over kamperen ! schreeuwde Toon.

Inderdaad, we waren de gelukkige bezitters van zo'n boekje. Als we maar wisten, waar we het ergens verstopt hadden ! Toon beweerde, dat het in mijn rugzak moest zitten. Ik pakte hem dus uit en ontdekte een slaapmuts van mijn grootvader — hoe die daarin gekomen was, mag Joost weten — maar het boekje bleef onvindbaar. Toen was het de beurt van Toon om het inwendige van z'n rugzak te onderzoeken. Tevergeefs. Onze vijf rugzakken hebben we uitgepakt en het begon aardig op een markt te lijken, daar boven op de Kluisberg. Het meeste succes had Richard, want in zijn sokken vond hij twee bakstenen. Hij nam een baksteen in elke hand en stond er zo onthutst naar te kijken, dat we over de grond rolden van het lachen. Alleen Richard lachte niet. Eerst verdacht hij Fred van de misdaad, maar deze ontkende krachtig en tenslotte kwamen we eensgezind tot het besluit, dat zijn oudere broer hem die poets gebakken had. Woedend gooide Richard de bakstenen in het dichte struikgewas.

— Met dat alles hebben we het boekje nog niet gevonden ! zuchtte ik.

— Het eerste voorschrift van zo'n boekje zou moeten zijn, dat je het niet thuis mag laten liggen ! zei Walter.

Aangezien het onmogelijk bleek, om onze rugzakken weer in te pakken, besloten we, dichtbij een kampeerplaats uit te kiezen. Bij gebrek aan een boekje kwam het er op aan, ons gezond verstand te gebruiken. Al dadelijk begrepen we, dat we onze tent niet in het dennebos links mochten opslaan. Daar zou het brandgevaar te groot zijn. De boskant rechts leek ons al evenmin geschikt, want die lag open naar het zuiden en van die kant zou de regen komen. We hoopten natuurlijk, dat de regenmaker ons goed gezind zou zijn, maar op die man mag je in ons land niet veel vertrouwen. Tenslotte ontdekten we een beschut plekje achter dicht struikgewas en daar gingen we alvast languit in het gras liggen om even uit te blazen.

— Ga die twee bakstenen halen ! zei Walter een tijdje later tegen Richard.

— Waarom ? vroeg Richard verbaasd.

— Om de eerste steen van onze burcht te leggen.

— Burcht ! Burcht ! Je bent zelf een burcht ! bromde Richard. Vooruit, jongens, aan het werk. Ik heb er zin in.

Wij hebben dan onze tent opgezet. Dat is gauw geschreven, maar het heeft ons een uurtje gekost. En dat door de schuld van Toon.

— Volgens het reclame-prospectus kan onze tent in twee minuten klaar zijn, zei hij. Dat moeten we even controleren.

Hij keek op zijn armbandhorloge en wij gingen aan de slag. Of liever aan de veldslag. Want binnen de halve minuut sneuvelde Richard. Zijn broer Fred probeerde namelijk een paaltje in zijn oog te duwen, in plaats van in de grond.

— Ai-ai-ai ! mijn oog is kapot ! huilde Richard.

Gelukkig was het niet zo erg. Hoogstens zou hij enkele dagen met een regenboogkleurig oog rondlopen. Het tweede slachtoffer was ik zelf. Ik klopte nota bene op mijn eigen duim, waartegen hij heftig protesteerde.

— Waarom doe je dat ? plaagde Walter. Er is zoveel plaats naast je duim.

Het volgende ogenblik lachte hij niet meer, want hij struikelde over een touw en vloog met heel zijn corpus tegen de vlakte.

Inmiddels stond Toon de minuten af te tellen : één, twee, vijf, tien... We werden zenuwachtig. De touwen slingerden zich als slangen om onze benen, wij schopten onverwachts tegen de paaltjes, wat onze tenen helemaal geen deugd deed, wij geraakten in het tentzeil verwikkeld en we trapten elkaar op de handen.

— Twintig, vijf en twintig, dertig ! telde Toon en hij ging er bij zitten.

Wij gingen te keer als duiveltjes in een wijwatervat. Je mag er van denken wat je wil, maar een tent is een koppig, nukkig, grillig, onhandelbaar ding. Als je denkt, dat je eindelijk klaar bent, zie je ineens, dat ze eigenlijk op haar kop staat. Je sjort een touw vast en daar krijg je heel het spektakel op je nek. Als je met veel moeite een paaltje in de grond hebt gekregen, moet het er weer uit. Je gaat er met drieën aan rukken, omdat het te vast zit, en het lost plotseling, zodat je op Japanse worstelaars gaat lijken.

Vraag me niet, hoe we onze tent toch eindelijk op haar pootjes hebben gekregen, want ik weet het zelf niet. Ik denk, dat er een soort mirakel moet gebeurd zijn.

TOON.

OPROEPEN

Rakker Cyriel Peeters, Lokerenstraat 71, Turnhout, zou graag lid worden van een plaatselijke Robbedoesclub. Hij is 14 jaar Welke clubleider zal hem inlijven bij zijn gelederen ?

Rakker Werner De Rijcker, Langestraat 164, Brugge, is leider van een bloeiende ruilclub. De leden van zijn club ruilen punten en prentjes met elkaar. Liefhebbers kunnen hem schrijven.

BRIEVENBUS

Sherlock Holmes, Tienen. — Waarom zou je niet zelf proberen om een plaatselijke club te stichten ? Je lijkt me daar de geschikte man voor.

De Blinde Panter, Hofstade. — Je zou een ruilclub moeten stichten. Dan kunnen de leden prentjes en punten met elkaar ruilen.

Ben, Gent. — Nee, de Spin kon nooit ontmaskerd worden. Die rakker heeft er werkelijk een handje van om zijn incognito te bewaren. - « De Vliegende Tijgers » zal eerlang in album verschijnen. Dat zal in « Robbedoes » bekend worden gemaakt.

CORRESPONDENTEN, GEVRAAGD

Rakker G. Marinus, wonende in de Verenigde Staten, **Hudsonstreet 830, Hoboken, N. J., 13** jaar oud, zou graag corresponderen met een of meer Robbedoeslezers, over Amerika. Liefhebbers schrijven hem rechtstreeks.

DE KRAAIEN ZULLEN HET UITBRENGEN

DE kraai is nu eens wat je noemt een zonderlinge vogel. De kraai is een nicht van de raaf en behoort, schrik niet, tot de kleinere tandsnavelige zangvogels alhoewel ze niet erg muzikaal is.

Lafontaine laat het dier, in dit geval, de neef, praten in zijn fabel : « De Raaf en Reintje de Vos ! » In de fabels spreken alle dieren, maar als wij de leefwijze van deze onbegaafde « zangvogel » eens nader bekijken, dan bemerken wij gauw, dat de kraai wel degelijk in staat is om zich in de taal der mensen uit te drukken.

Ik heb een oudere dame gekend, die zich in het bezit van een tamme kraai kon verheugen. Maar het diertje was zo kieskeurig uitgevallen, dat de voor 't ontbijt bestemde wormen eerst door het goede mens helder wit gewassen moesten zijn.

Bovendien fungeerde de kraai dikwijls als douane-agente. Telkens visiteerde zij de jas- en mantelzakken van de bezoekers en als zij niets van haar gading kon vinden, dan schreeuwde ze luid : « Loop naar de maan ! »

Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat alle kraaien praters zijn. Zij moeten heel jong gevangen worden. maar als ze dan ook met veel geduld worden aangepakt, leren zij wel een goede honderd woorden onthouden.

GEDIENSTIGE BEDRIEGERS

De kraai is een guitige vogel Zodra een kraai uitvliegt om voedsel te zoeken, verschijnt de buurvrouw en steelt het zachtste mos en de beste spiertjes uit het verlaten nest. De kraaien zijn, wat wij noemen : « echte lijntrekkers », en erg lui. Als ze nog klein zijn, maar toch al in staat om voor eigen onderhoud te zorgen, zijn het precies schoolkinderen en doen alsof ze ziek zijn om op de kosten van vader en moeder te blijven leven. Dat is goedkoper en gemakkelijker. Als ze groter worden, menen zij, dat alle andere dieren in hun dienst staan. Zij eten graag muizen, maar het is een lastig karweitje ze te vangen. Daarom zoeken zij een rustig plaatsje op de rug van een varken, dat bezig is met de grond om te woelen. Smijt nu toevallig het varken een muizennest bloot en juffrouw Kraai krijgt het diertje in de gaten, dan is het uit met de pret.

De kraai profiteert van bepaalde omstandigheden maar bezit overigens geen hart van steen.

De kraaien zijn erg op elkaar gesteld en zijn gevoelig van aard Heeft een van de soortgenoten een ongelukje gehad, dan gaan zij aanstonds op zoek naar versterkende middelen. De ornitholoog Forbusch schrijft ergens, dat een manke kraai in het water gevallen en onder wanhopig gekras door haar medezusters naar de kant werd getrokken.

OOG OM OOG, TAND OM TAND

Dit devies is gemaakt voor de kraaien. Als een roofzuchtige uil het 's nachts durft wagen om slapende kraaien te overvallen, dan kan hij de volgende ochtend bij de eerste dageraad op een tegenbezoek rekenen. Als de kraaien de rustverstoorder ontdekken, wordt hij onder oorverdovend lawaai practisch uit elkaar gepluisd.

Zij zijn trouwens bekwaam om zich tegen iedere aanvaller te verdedigen. Als de ene helft van de kolonie bezig is met voedsel zoeken, dan houdt de andere helft een oogje in 't zeil. Het is niet gemakkelijk om de waakzaamheid van een kraai te verschalken. De loop van een geweer ziet zij op achthonderd meter afstand en zij vergist zich nooit in het wapen.

Als de kraai een jager ontdekt, zeilt zij weg met een snelheid van 70 kilometer per uur. Het vertrek heeft dan plaats in de grootste stilte. Zij bezitten een scherp gehoor, veel scherper dan andere vogels en in het dierenrijk kan het hert slechts een paar punten voorsprong behalen !

HET RECHTSGEVOEL BIJ DE KRAAIEN

De kraaien zijn eeuwige speelsters: Zij zijn gek op verstoppertje spelen. Dikwijls krijgt een jonge kraai het in haar hoofd om zich in een boomholte te verbergen. Zij stoot een angstkreet uit en ogenblikkelijk komt de kolonie in beweging en gaat op zoek naar het bewuste slachtoffer. Zij vliegen en fladderen over en weer en zoeken tevergeefs naar de « verloren dochter »

En dan begint het spel weer opnieuw tot twaalf keer toe totdat eindelijk de jonge blaag te voorschijn komt en de vreugde over het weerzien algemeen is. Zij worden graag beetgenomen.

Ook spelen zij dikwijls rugby met schelpen waar zij erg van houden Een kraai vliegt weg met een schelp in de snavel en de anderen zetten de achtervolging in. Zij vliegen tegen de vluchteling aan en schermen zo lang tot de schelp valt en dan begint het lieve leventje weer opnieuw. Daarentegen hebben zij, inzake rechtspleging, strenge wetten. Als een kraai gezondigd heeft tegen de gangbare wetten van de stam, dan wordt zij ter verantwoording geroepen.

Terwijl de « Hoge Raad » zitting houdt en urenlang beraadslaagt over « het geval », wacht de schuldige ergens gedwee op een eenzame tak.

De stilte weegt als lood.

Wordt de vogel vrijgesproken, dan vliegt de hele stam plotseling weg. Wordt de vogel echter schuldig verklaard, dan stort de hele kolonie zich hals over kop op het weerloze slachtoffer en de kraai wordt zolang met de snavels bewerkt, totdat de dood een einde maakt aan haar lijden

M. M.

DE ZONDERLINGE JACHT VAN RUDI FARGER

RUDI FARGER was veruit de meest bekende jager op arenden van heel het Zwitsers kanton, waar hij woonde, en waar toch de jagers talrijk waren! Alle bergbewoners hadden voor de rode veer op zijn Tyrolerhoed dezelfde verering als voor de appel van wijlen Willem Tell! Als Rudi met de handen in de broekzakken begraven door de zonovergoten straatjes van zijn dorp liep, lichtten de mensen even de gordijntjes om op te merken : « Rudi heeft zijn pluim op » of « Rudi heeft zijn pluim niet op », wat zoveel betekende als : Rudi is wel, of niet goed gemutst!

Nu, die dag was hij allerminst goed gemutst! Hij zat op het terras van de enige drankgelegenheid van het dorp Montera en luisterde daar naar het gezwets van een gezellige dikkerd, die hij overigens best mocht lijden. De man had het over de voortreffelijke kwaliteiten van een of andere Zuiderse wijn, die te Lugano te krijgen was en hier in het dorp niet.

Of liever : Rudi luisterde niet eens meer! Rudi was in een van zijn kwade dagen. Er was al een hele tijd geen arend meer te zien geweest en dat is wel het ergste dat een arendjager overkomen kan!

Ginds boven! Hij keek naar de besneeuwde toppen, die boven de donkere pijnboomwouden uitrezen. En naar het keteldal van Crosy, dat daar ingesloten lag tussen al die schittersneeuw. Niets?...

Plots sprong hij op. Daar, rechts van de Gery-piek ontdekte hij een zwart stipje... Nee, bedrog was uitgesloten! Het stipje bewoog zich in zwierende kringen.

— Schei uit met je gezwets over die wijn van Lugano! Ik zie daarboven iets...

Daarmee was Rudi weg, terwijl zijn vriend Ernst verbluft naar de waard keek.

— Rudi met zijn bezetenheid om op adelaars los te trekken, knikkert nog eens een ravijn in, filosofeerde Ernst luidop en ledigde zijn glas.

Rudi Farger had zijn hoed met rode pluim op toen hij weer langs de herberg kwam! Hij had zijn klimkoord en korte karabijn ook bij zich.

— Veel succes!... riep vriend Ernst vanaf het terras hem toe.

Rudi vroeg hem niet om mee te gaan. In de eerste plaats omdat hij wist, hoe dikke Ernst zich letterlijk en figuurlijk liever op de vlakte hield, maar ook en vooral, omdat Rudi dergelijke karweitjes liefst alleen opknapte.

Reeds was hij hoger dan de akkergrond en de weien. Hij zag de eerste rotsformaties voor zich, waarover hij langs een bergpaadje hoger kon.

Even keek hij om. Hij kon het dorp nog juist onderscheiden. Het lag daar heel knusjes in het diepe dal lekker te soezen in de zomerdag. Hij moest hoger, ver in de sneeuw en daar wachtte hem moeilijk en gevaarlijk werk...

Weer keek hij omhoog, maar zag zijn prooi niet meer. Dat was minder!... Rudi wist, hoe hij soms uren, ja dagen te wachten had, eer de adelaar zich weer vertoonde. Maar

Het lot was hem inderdaad buitengewoon gunstig! Daar... vijftien meter onder hem, lag op een rotspunt het arendsnest, de « roest »! Twee nog half kale jongen. Rudi zag ze wikkelen met hun vleugelstompjes en hoorde ze piepen. In het nest lagen beenderen van allerlei soort en grootte.

De ouden zouden wel spoedig naar 't nest terugkomen.

Lang hoefde hij inderdaad niet te wachten. Van onder hem steeg een enorme adelaar omhoog. Hij moest een kolossale buit meeslepen, want hij klom maar moeilijk.

Ai, wat Rudi toen hoorde en zag, deed hem van schrik verstijven. Zeker, de arendsjongen gingen geweldig te keer. Maar daarboven uit hoorde hij andere kreetjes, die hij eerst niet kon thuisbrengen. Toen stond plots zijn hart bijna stil. In de klauwen van de koningsarend zag hij iets wits... Ongelooflijk, maar het wàs een kindje, nog in de doeken!...

Rudi begreep het drama, dat zich had afgespeeld en zich nog ging afspelen : beneden in het dal een lege wieg en hier een kind aan stukken gehakt in dat nest vol beenderen!...

Maar hij was er nog, Rudi! Alles hing nu af van zijn karabijn en van een fractie van een seconde. Hij wist, dat de arend even zijn prooi zou neerleggen voor erop los te hakken. Nog twintig meter... nog tien... Zonder ook maar te trillen spande zijn vinger om de trekker. Een schot knalde verloren in deze ontzaglijke ruimte...

Hij schoot juist op het moment, dat de roofvogel het kind in het nest deponeerde en even zijn vermoeide klauwen van het wezentje terugtrok. En het schot was moordend raak! Met een verbrijzelde kop stortte de vogel in de diepte.

Rudi liet in zijn blijdschap alles in de steek : zijn geweer, zijn hoedje, zijn proviand en zijn klimtouw en gleed de schuine kant af. Hij wipte behendig als een gems over de afgrond en plofte in het arendsnest, waar hij midden tussen de beenderen viel. Een adelaarsjong mepte hij daarmee over de rand, zodat het met een ijselijke schreeuw in de afgrond verdween. Maar Rudi had het kind in zijn armen!... Het ander jong kroop verschrikt tegen de rotswand.

Wat bekommerde Rudi Farger zich nu nog om adelaars! Hij bekeek het kind... Allemachtig, het moest van rijke familie zijn, dat zag hij zo al aan het linnengoed, aan het gouden kettingje om de hals... En wonder boven wonder : op de kleertjes van het kind geen spoor van bloed! De klauwen van het ondier hadden dus enkel in het goed gegrepen...

Wat was dàt nu?... Op een hoogte van 2300 meter stond Rudi Farger, de jager op groot wild, te lachen tegen een kindje, dat afgrijselijk te keer ging. Hij was haast radeloos. Hoe moest hij zo'n wichtje kalmeren? Hij wiegde het in zijn armen en zei allerlei zotte woordjes. En hij kreeg tot eigen verbazing en ontroering het kindje stil.

Nee, zoiets had hij nog nooit beleefd! Nog nooit had Rudi zich zo gelukkig gevoeld. Dat ging veel dieper dan zijn edelste jachtgenoegens. Nu terug, terug zo vlug hij kon, om een wanhopige familie gerust te stellen... Wacht! Even dat te keer gaande adelaarsjong nog uit de wereld helpen! Dat karweitje kon hij tegelijk opknappen. Hij was toch niet voor niets verdelger van dit soort roofvogels...

Juist toen hij op het punt stond met zijn dierbare last weer over de kloof te wippen, voelde hij meer dan hij zag... een grote zwarte schaduw boven zich. Onmiddellijk begreep Rudi. Dat moest de andere arend zijn!

Hij wist ook, dat deze om zijn jongen te beschermen hem zou aanvallen. Haastig borg hij het kind tussen zijn voeten en wachtte af. Hij had geen wapens nu, enkel nog zijn twee handen! O, nooit hoopte hij vuriger dan ook dit duel te winnen! De arend viel als een steen op hem, hij voelde de kracht der vleugelslagen en de klauwen van het monster sloegen in zijn borst.

Rudi wist wat hem te doen stond. Te allen prijs de gevaarlijke bek van zijn ogen verwijderd houden!... Snel als de weerlicht greep hij de nek van het dier en kneep en knéép!...

De poten van het ondier krabden zijn hele kiel aan flarden. Onverzettelijk echter hield Rudi stand en kneep feller. Tot hij alle tegenstand voelde verslappen en hij begreep, dat hij gewonnen had : de vogel was gestikt. Met een felle ruk trok hij de poten los en slingerde ook dit tweede beest in de diepte. Toen boog hij zich weer haastig naar het kindje.

Tranen kwamen hem in de ogen. Hoe was het mogelijk! Daar lag het engeltje rustig te slapen en had niets van de strijd op leven en dood bemerkt! Hijgend nog nam Rudi het wichtje voorzichtig weer op. Nu zou hij het naar zijn moedertje brengen!

Met één sprong was hij over de gevaarlijke kloof heen....

Dit avontuur had zeker nog geen enkele jager beleefd! Verbeeld je! Met een kind bij je van een bergpiek af zien te komen! Een arendsjager, die naar het dal terugkeerde met een baby, maar zonder de reglementaire arendsklauw om de premie op te strijken!...

Rudi aarzelde niet. Hij bond de resten van zijn kiel samen en borg daarin het kind als in een wiegske Zijn karabijn en rugzak liet hij waar ze waren.

Godvruchtig tekende hij zich nu eerst met een kruis en begon toen de afdaling. Hij was nog nooit zo voorzichtig geweest! Van tijd tot tijd keek hij eens naar het slapend wicht, dat de hoge berglucht zeker goed deed! Het bleef tenminste slapen als een roos...

Badend in zijn zweet bereikte Rudi het eerste platform... Nooit was hij zo graag in het dal teruggeweest! Daar lag het, diep beneden hem, waar de mist reeds kwam opzetten.

Enkele daken vlamden nog in de zon. Daken van zijn dorp, waar nu misschien een moeder... Nee, hij mocht er niet aan denken...

Zonder ongelukken bereikte hij de voet van de hoge rotswand.

Nu stond hij niet stil om op adem te komen! Hij liep al wat hij lopen kon het rotspad af... Reeds had hij de klaverweien bereikt en de grote weg, toen plots iemand hem toeriep :

— Een adelaar heeft het kind van het kasteel uit zijn wiegje gelicht!...

De koeienhoeder van de Loquina-boerderij wist dus al wat er gebeurd was!...

Toen leek het of Rudi vleugels kreeg. Hij hoorde opgewonden stemmen opklinken uit het dorp... Alles stond in rep en roer...

Toen Farger op het kerkplein aankwam, blootshoofds en druipend van het zweet, ging er plots een juichkreet op, als hij het kind in zijn armen nam en het de menigte liet zien. Was dit geen wonder?... En boven alles uit nog de kreet der gelukkige moeder, die het kindje van hem overnam!...

Rudi kon niet meer. Uitgeput viel hij op een bank neer. Hij was echter minstens zo blij als de moeder zelf, die schreide van geluk en niet wist, hoe ze hem bedanken moest. De menigte drong van alle kanten op...

Rudi Farger kwam plots tot bezinning. Zijn bescheidenheid verzette zich tegen al dat eerbetoon.

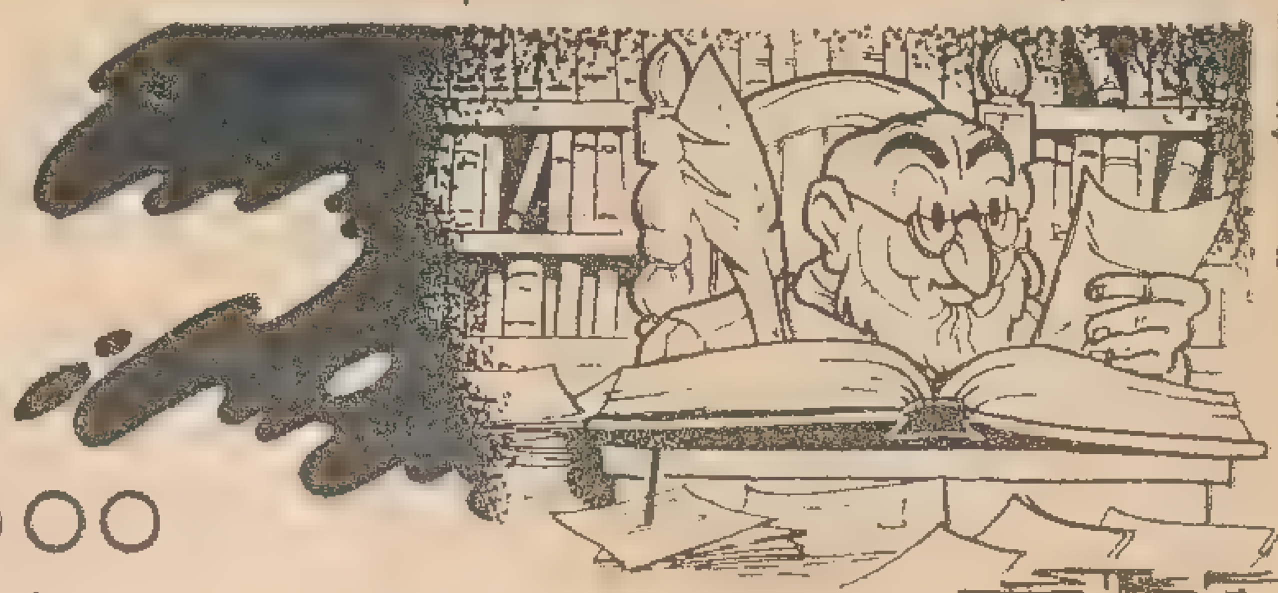
— Goeie hemel, nu heb ik mijn hoedje met de rode veer boven laten liggen, grinnikte hij.

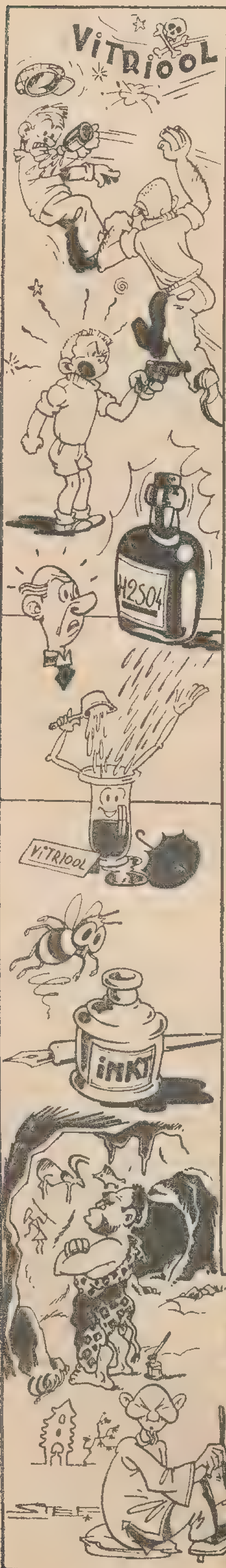
Tegelijk sprong hij op en was in een ommezien tussen het volk verdwenen.

Natuurlijk hebben de dankbare ouders Rudi later toch gevonden!

LUC. BERMAR.

SNUFFELTJE VERTELT...

Wat beduiden de geheimzinnige tekens H2SO4 ?
Zijn er lui die vitriool... drinken ??
Kunnen we zelf inkt maken ??
Is er verschil tussen inkt en mayonnaise ???
Hoe snel reed de eerste trein ??
Over Stephenson en... een oude perspomp !
Dat vinden jullie hier behandeld !...

Het woord, vitriool, **WILL SCARLET** uit **Eisden**, houdt iets lugubers in... « De woesteling wierp een fles vitriool in het gelaat van het onschuldige slachtoffer »... Dergelijke stijlbloempjes sierden vroeger de kolommen van onze volkskranten. Nu hebben de woestelingen automatische pistolen !. Is vitriool zoiets vreselijks ? Met zijn Nederlandse naam heet het vocht eenvoudig « zwavelzuur ». De formule — voor wie zich daarvoor interesseert — luidt : H2 SO4. Gelukkig komt dit bijtend nat nooit in vrije toestand voor. Het wordt door een ingewikkelde bewerking gehaald uit zwavel of uit ijzerkies.

Zwavelzuur bezit een eigenaardige eigenschap : het trekt op krachtige wijze overal het water tot zich ! Zet men b.v. een proefbuisje met vitriool open weg dan zal het weldra overlopen ! Alle vocht uit de lucht, dat dit beetje vitriool tot zich kon halen, is er bijgekomen ! Deze eigenschap wordt veel in de practijk toegepast. De « verbinding » met water, zoals de scheikundigen dat noemen, gaat met een hevige warmteontwikkeling gepaard en is steeds gevaarlijk. Zwavelzuur is practisch het sterkste zuur. Daarom wordt het ook zoveel in laboratoria gebruikt. Een ontelbaar aantal stoffen zou men zonder hulp van vitriool nooit kunnen vervaardigen. Ook voor het beisen van metalen is vitriool onmisbaar. En onze amateur-electriekers weten zeer goed dat accumulatoren met vitriool gevuld zijn.

Er gebeuren in de nijverheid vaak ongelukken met dit invretend zuur. Hevige vitrioolverbranding is dodelijk. Neen hoor, er is geen mens die het drinken kan ! Al wordt een borrel wel eens « vitriool » genoemd.

KLEURSTOF, ARABISCHE GOM EN WATER...

Ziedaar al wat er nodig is, **DE WESP** uit **Heist op den Berg.**, om inkt te vervaardigen ! Alleen moet je weten hoeveel kleur, hoeveel gom en hoeveel water er juist gemengd moeten worden. Of, nog juister « geklopt », want inkt wordt geklopt, net als... mayonnaise ! Inkt en mayonnaise zijn beiden « schudcolloïden ». Er zijn natuurlijk vele soorten inkt. De goedkope zwarte schoolinkt wordt vervaardigd uit een sterke oplossing van ijzerchloride met wat looistof en Arabische gom.

Giet men ijzerchloride bij kaliumferrocyanide (brrr...) en laat men het mengsel koken met wat zuringzuur, dan verkrijgt men, wanneer alles met wat Arabische gom geschud wordt de de « blue-black »-inkt voor onze vulpennen die zwart wordt bij het opdrogen !

Oost-Indische inkt (Chinese inkt) wordt gemaakt uit lampzwart met kamfer. Enzovoort, enzovoort, enzovoort...

Wie de inkt uitvond ? Ja, dat is een voorhistorische historie ! Men heeft in grotten, waar eens oermensen woonden, inscripties en tekeningen in een soort roodbruine verf gevonden. Laten wij dat inkt noemen. De oude Chinezen moeten duizenden jaren geleden reeds met... Chinese inkt geschreven of juister, met het penseel geschilderd hebben ! En nu, **WESP**, iets

OVER GEORGE STEPHENSON EN EEN OUDE PERSPOMP... !

De uitvinder van de trein roepen jullie ! Dat is waar. Maar weten jullie iets meer over deze merkwaardige man ? Hij werd in 1781 te Wiglam in Engeland geboren als zoon van een eenvoudige werkman-stoker. Al vroeg begon hij zijn vader te helpen en hij had van jongsaf aan veel belangstelling voor werktuigkunde. Weldra werd hij mechanicien in een mijn. Om zich boeken te kunnen aanschaffen, ten einde zich verder te kunnen bekwamen in zijn vak, dat hem zo na aan het hart lag, repareerde hij na zijn uren... kleren en... horloges ! In 1810 ; hij was toen opzichter in een mijn, was er een perspomp defect. Geen enkele ingenieur wist er weg mee, maar de wakkere Stephenson knapte het zaakje op. Toen kwam hij onmiddellijk als « specialist » in dienst. Terzelfdertijd — want Stephenson stelde zich hiermee niet tevreden — begon hij wiskunde, werktuigkunde en scheikunde te studeren en hij werd tenslotte zèlf ingenieur, in de mijn van Willington. Dit gebeurde in 1812. In datzelfde jaar bouwde hij een machine die een paar wagentjes kon voorttrekken. Ja, die tot vijfmaal haar eigen gewicht voorttrok ! Steeds bracht hij verbeteringen aan en weldra reed de eerste locomotief op de eerste spoorbaan, die de nijverheidsplaatsen Stockton en Darlington verbond. Deze locomotief trok acht wagens met een totaal gewicht van dertig ton en dit met de snelheid van... een voetganger !!

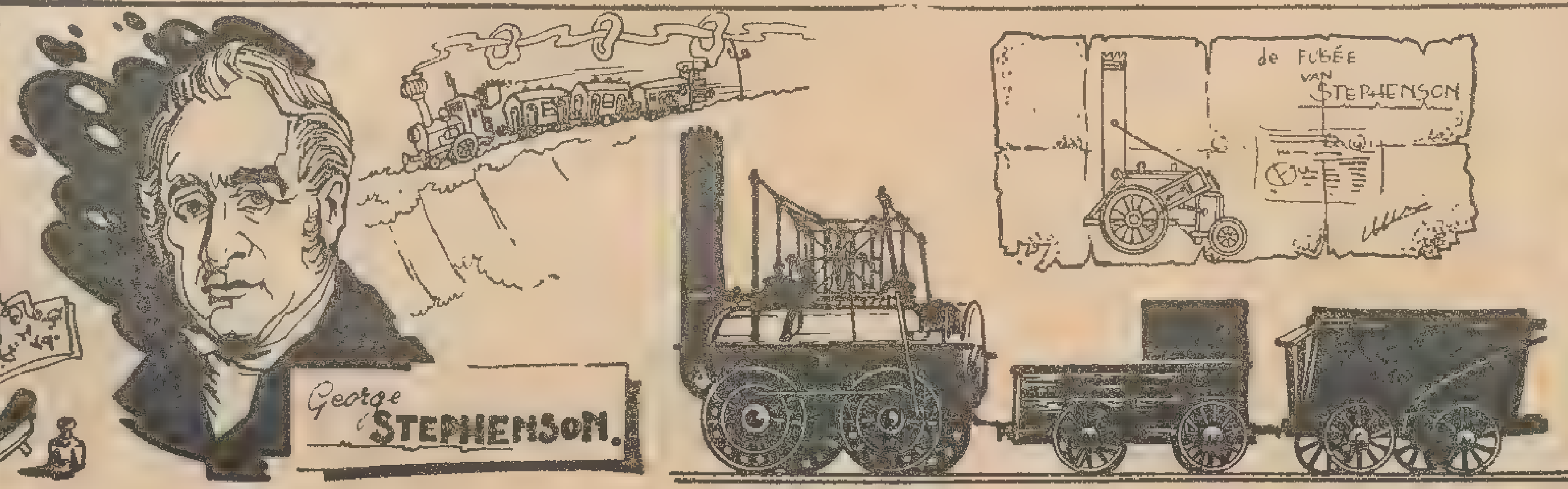
Maar Stephenson bleef niet bij zijn proefstuk. Hij bouwde de ene machine na de andere (tenslotte in zijn eigen fabrieken) die steeds meer geperfectioneerd werden. De uitvinder stierf in 1848. Zijn zoon Robert zette het werk voort en verwierf grote bekendheid als constructeur.

Jullie zien dat men door noest werken en zelfontwikkeling heel wat bereiken kan ! Ik wens jullie allen dezelfde werklust !

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN !!

Je trouwe aartsrakker,

SNUFFELTJE.

Wat een nummer beduiden kan!

VERENIGDE STATEN VAN AMERIKA

Reeds eerder behandelden we in « Robbedoes » uitvoerig de nummering van de Amerikaanse Luchtmacht en van de vloot-toestellen. We komen er daarom hier niet meer op terug. Er zijn echter ook daar enkele fabrieken, die er een apart systeem op na houden. Hierover moeten we het een en ander vertellen.

BELLANCA

Een type-nummer wordt toegekend volgens het gewone systeem, maar hierbij komt nog een aanduiding van het motorvermogen. Type 14 b. v., uitgerust met een 90 PK. sterke motor wordt 14/9 ; met een 100 PK. motor 14/10 en met een 130 PK. motor 14/13. Het twee-motorig type 77/120 heeft een totaal motorvermogen van 1200 PK. Zoals men zien kan, wordt dit motorvermogen steeds tien maal kleiner aangeduid dan het is (90 PK wordt 9 ; 1200 PK. wordt 120). Dit natuurlijk om te grote cijfers te vermijden. Het gebeurt ook wel eens (in boeken of tijdschriften) dat het schuine streepje vervangen wordt door een gewoon. B. v. 77/120 kan geschreven staan als 77-120.

DOUGLAS EN REPUBLIC

Deze twee fabrieken geven hun toestellen in het algemeen een nummer, dat bestaat uit de gebruiksaanduiding en een cijfer. Die gebruiksaanduiding bestaat dan uit een functie-letter, voorafgegaan door de eerste letter van de fabrieksnaam.

Douglas DB-7 : Douglas Bomber Type 7.

Douglas DC-6 : Douglas Commercial Type 6.

Republic RC-3 : Republic Commercial Type 3.

LOCKHEED

Deze firma gebruikt een systeem, dat doet denken aan het reeds behandelde Duitse systeem. Inderdaad, indien een nieuwe versie of verandering van een type uitkomt, wordt er voor het nummer van dit type een cijfer geplaatst dat aangeeft de hoeveelste versie het is, al is dit niet altijd het geval.

Men vindt o. m. :

Lockheed 12 : vervoer toestel ; 212 : militaire versie.

Lockheed 14 : vervoer toestel ; 414 : Hudson : militaire uitvoering als bommenwerper.

Lockheed 22 : prototype ; 322 : Lightning.

Lockheer 49, 649, 749 : verschillende uitvoeringen van de « Constellation ».

Als een Lockheed-nummer volledig geschreven wordt, geeft het ook inlichtingen betreffende de gebruikte motoren en het aantal plaatsen. Zo hebben we een Lockheed 649-79-22. Dit is dan Model 649, met Wright Cyclone 749C-motoren en slaapgelegenheid voor 22 passagiers.

RUSLAND

We hebben het Russische systeem speciaal tot het laatste bewaard, omdat het wel het minst bekend is.

In de beginjaren van de luchtvaart, schijnt Rusland er geen enkele methode op na gehouden te hebben. Later, rond 1925, kwam er bij de luchtmacht een systeem in gebruik, dat enigszins doet denken aan het systeem der Amerikaanse luchtmacht van tegenwoordig. Het werd echter niet altijd nauwkeurig toegepast. Niet zelden gebruikte men voor hetzelfde vliegtuig verschillende nummers of aanduidingen. Ook moet men niet komen om een nieuwe aanduiding voor een nieuwe versie van een bestaand toestel.

Er schijnt evenmin een duidelijke regeling te bestaan voor omgebouwde militaire vliegtuigen, die in burgerlijke dienst komen, of omgekeerd. In 1940-41 is men overgegaan naar een andere methode, die tegenwoordig nog gebruikt wordt. Deze overgang bracht echter nogal wat verwarring mee, verwarring, die nog niet geheel verholpen is. De nieuwe methode maakt gebruik van de beginletters van de naam van de ontwerper van het toestel, gevolgd door een doorlopend nummer. We zullen hier een zo duidelijk mogelijk overzicht van beide systemen geven.

Het oude systeem berust dus op een letter (of letters) die het gebruik of de functie van het toestel aanduiden, gevolgd door een lopend nummer voor elke reeks. De bekende gebruiksletters zijn :

I : Jager.
DI : Tweepersoons jager.
MI : Vlootjager.
BB : Bommenwerper voor korte afstanden.
SB : Gemiddelde bommenwerper.
DB : Bommenwerper voor lange afstanden.
TB : Zware bommenwerper.
PB : Duikbommenwerper.
R : Verkenner.
U : Opleidingsvliegtuig.
UT : Opleidings- en oefentoestel.
PS : Vervoer.
MBR : Vloot-verkenner en bommenwerper.
MDR : Lange afstand verkenner van de vloot.
A : Molenvliegtuig.

De gebezigde letters zijn de eerste letters der Russische woorden, die de functie aanduiden.

Het tegenwoordig in zwang zijnde systeem bestaat uit de eerste naamletters van de ontwerper, en een volgnummer. Deze naamletters zijn :

YAK : Alexander S. Yakovlev.
IL : Sergei Ilyushin.
LAGG : Seigei A. Lavochkin, bijgestaan door Gorbunov en Gudkov.
LA : Lavochkin alleen.
ANT en TU : Andreas N. Tupolev.
PE : Vladimir Petlyakov.
ER (moet zijn YER) : Yermolaev.
SU : Sukhoi.
SHCHE: S. O. Shcherbakov.
MIG : A. I. Mikoyan, samen met Gurek.
PO : Nikolai N. Polikarpov.

Men vindt soms ook aanduidingen als b. v. TsKB-26. Deze letters betekenen dan een experimenteel vliegtuig. Hetzelfde geldt voor TsAGI.

Aan Russische vliegtuigen worden — of werden — slechts zelden namen gegeven. Voorbeelden van toestellen, die een naam kregen, zijn o. m. de « Maxim Gorki ». de « Utka » : eendvliegtuig, « Omega » : hefschroefvliegtuig.

Hiermee besluiten we dit overzicht. Lezers, die over een of ander graag uitvoeriger inlichtingen wensen, mogen steeds, via de Vragenbus, ernaar vragen. Zoals steeds zullen we ze helpen, voor zover dat in ons vermogen ligt !

BOB.

Vragenbus

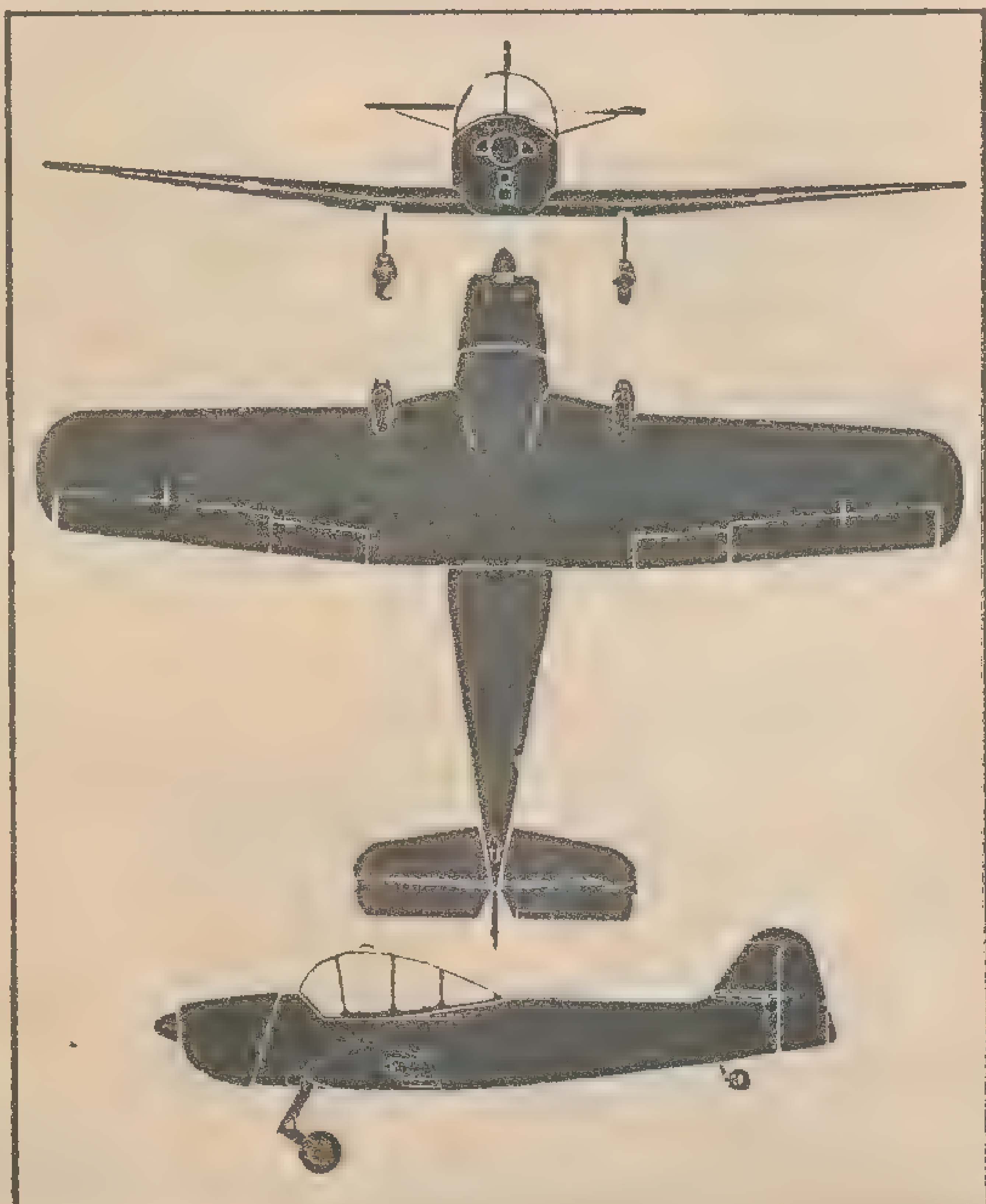
Charles Lindbergh 7386. — Momenteel zijn in België verkrijgbaar : « Vliegwereld », weekblad in het Nederlands. Prijs : 5 fr. per nummer. Verkrijgbaar aan dagbladkiosken. « L'Echo des Ailes », 7,50 fr. per nummer. Eveneens te krijgen in de dagbladkiosken. « La Conquête de l'Air », 10 fr. per nummer. Ik weet niet, of dit blad in de kiosken verkrijgbaar is. Het beste dezer drie is naar onze mening, en zuiver uit het oogpunt der luchtvaart bekeken, het blad « Vliegwereld ». - In de buurt van je woonplaats bestaat op het ogenblik geen RVC-Eskader. Spijtig ben je nog een jaartje te jong om er zelf een op te richten.

Will Sparrow uit Aalst. — Er zijn thans heel wat goede luchtvaartboeken. Je leeftijd en waarschijnlijke luchtvaartkennis zijn wel het best gebaat met « De Ontwikkeling van het Vliegtuig » en « Vliegtuigkennis voor Iedereen », beide geschreven door Ir. Arnken. Loop eens een goede boekwinkel van je stad binnen. Daar zal men je wel kunnen helpen aan andere goede titels en die je ook laten inzien.

E. De Groote, Knokke-a.-Z. — Loop eens binnen in een der grotere speelgoedzaken van je woonplaats. Daar zal men je allicht een dergelijk plan kunnen bezorgen.

ONS MAATSCHETSENHOEKJE :

Fokker S. 11 Instructor (Nederland)

De Zwarte Draak

Onze vrienden zijn er in geslaagd te ontvluchten en worden door Van Phimtien geholpen om veilig ter bestemming te komen.

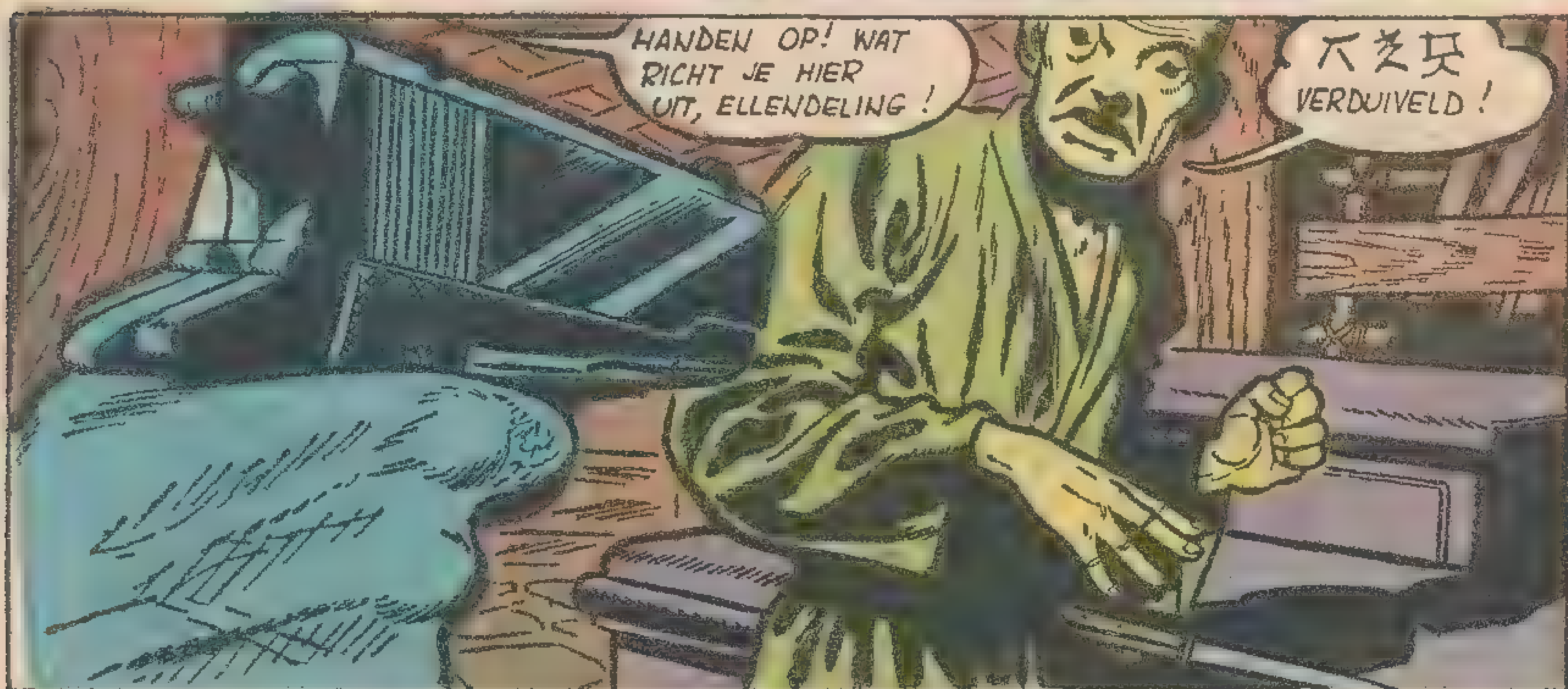

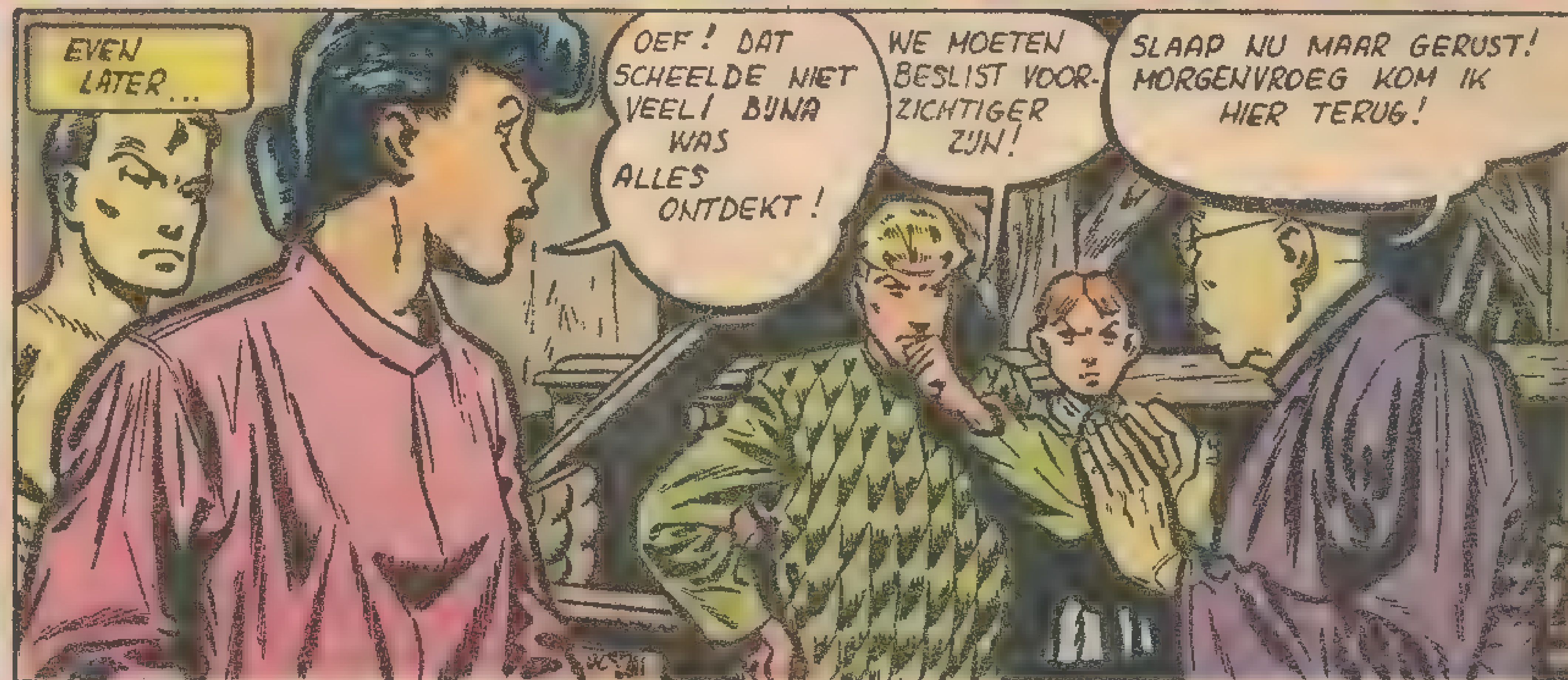

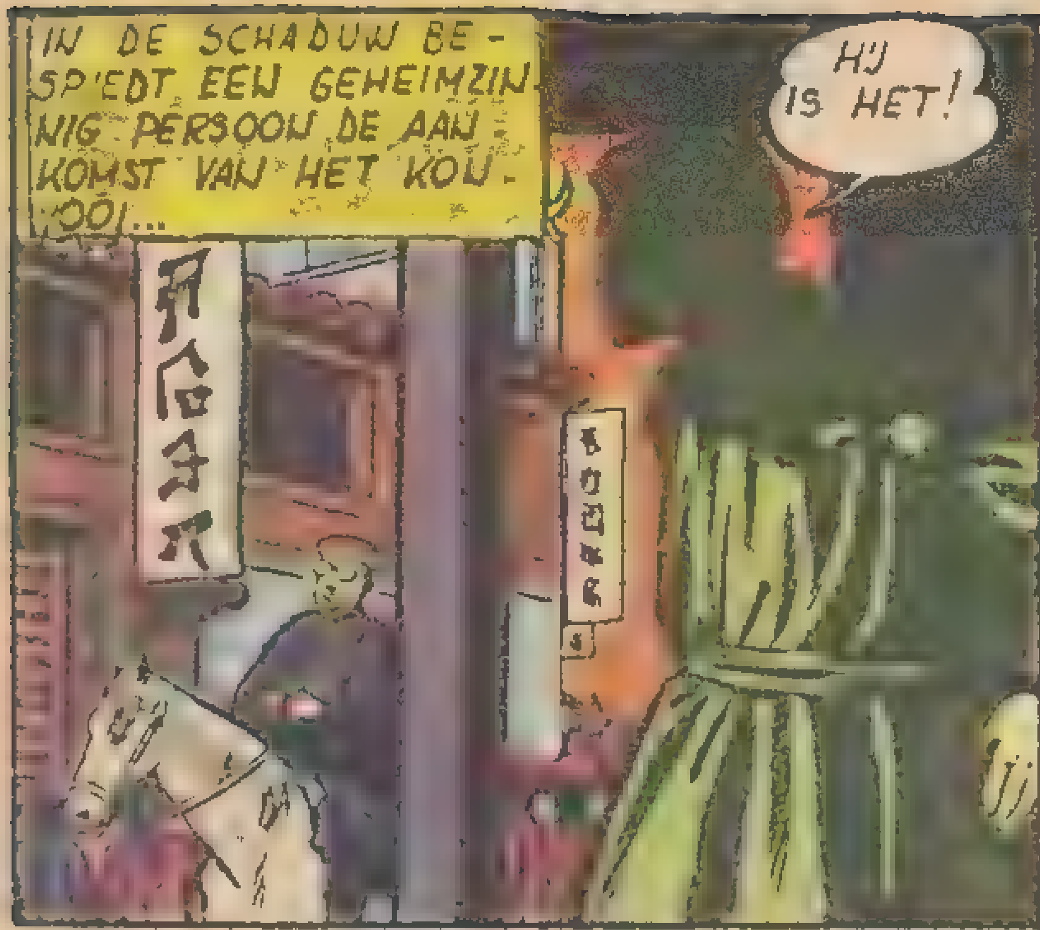

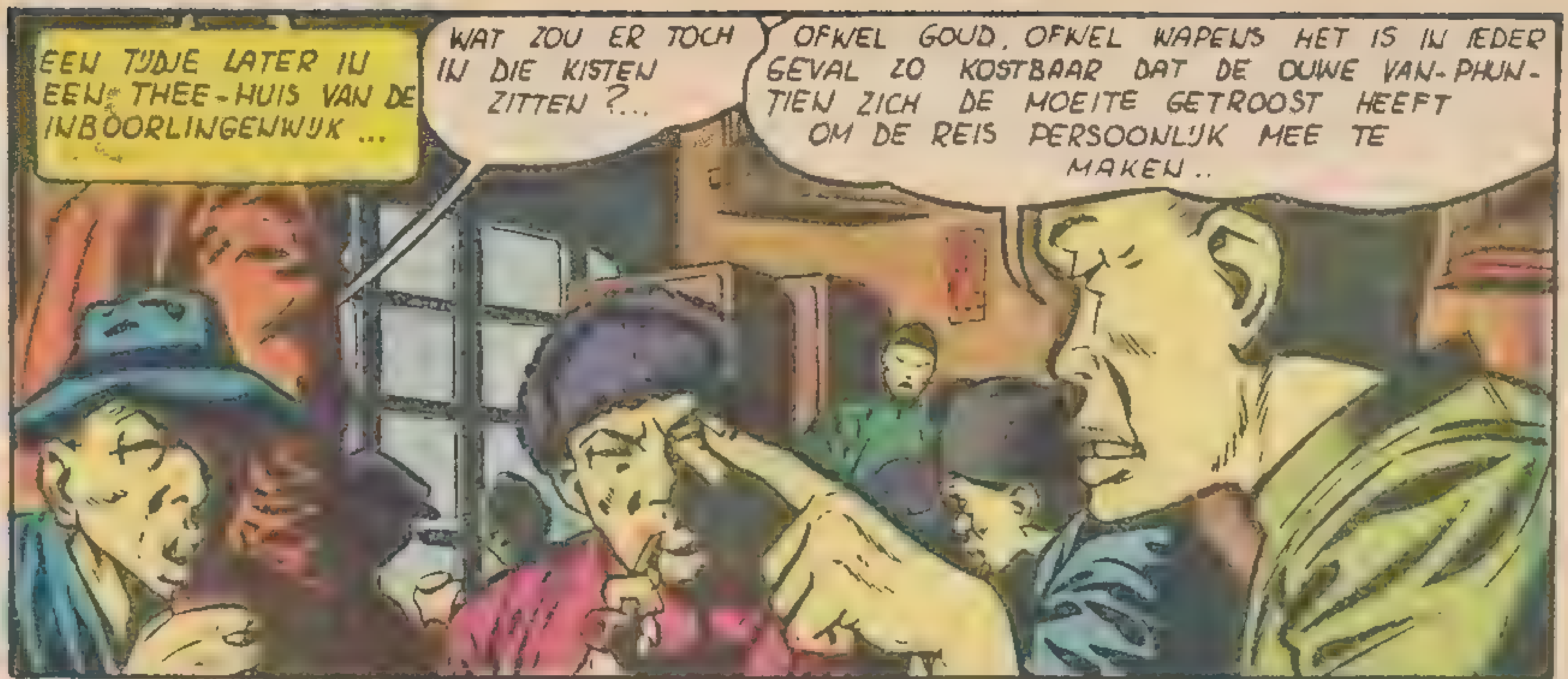

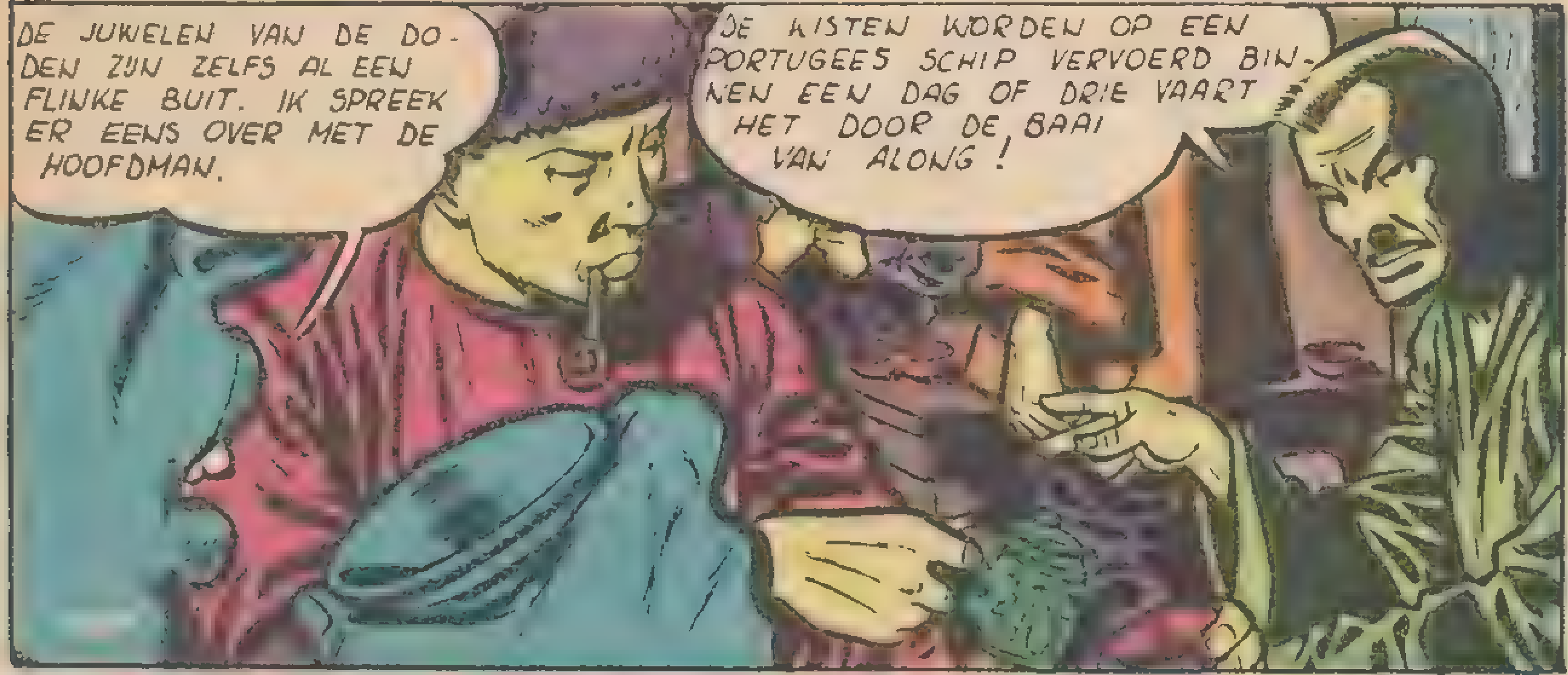

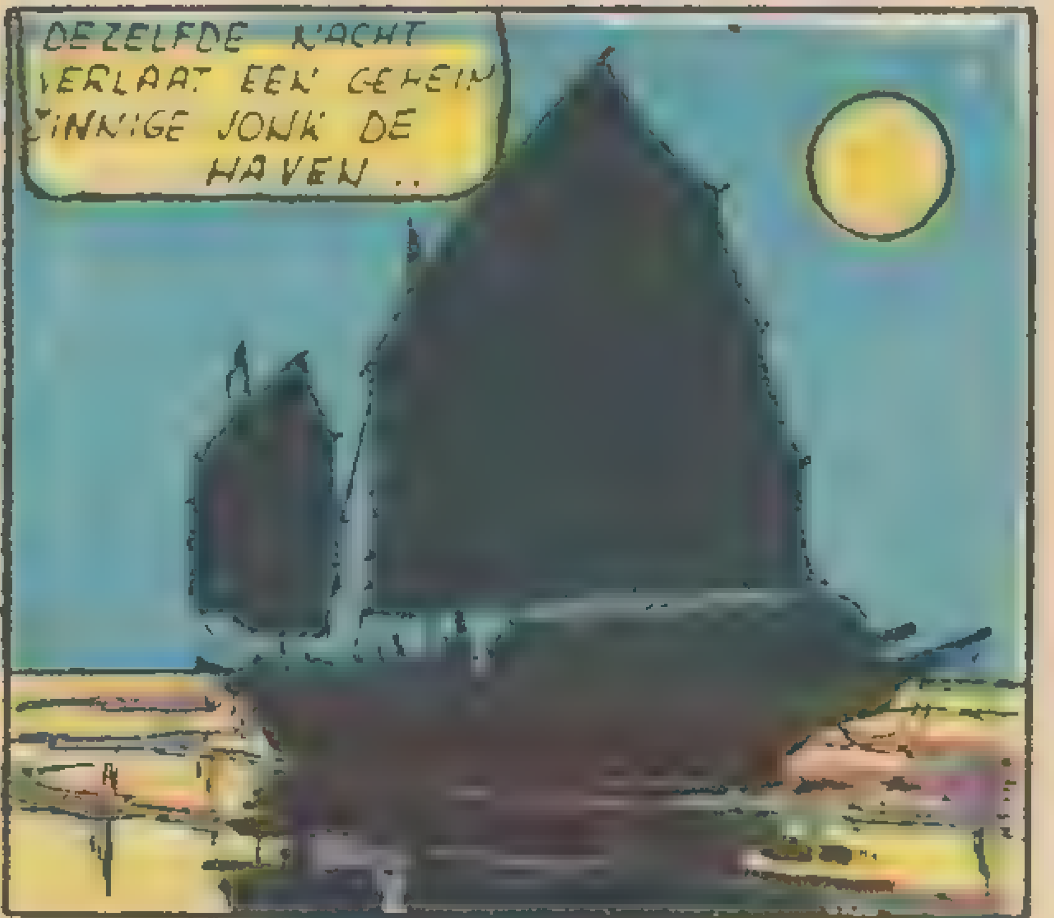

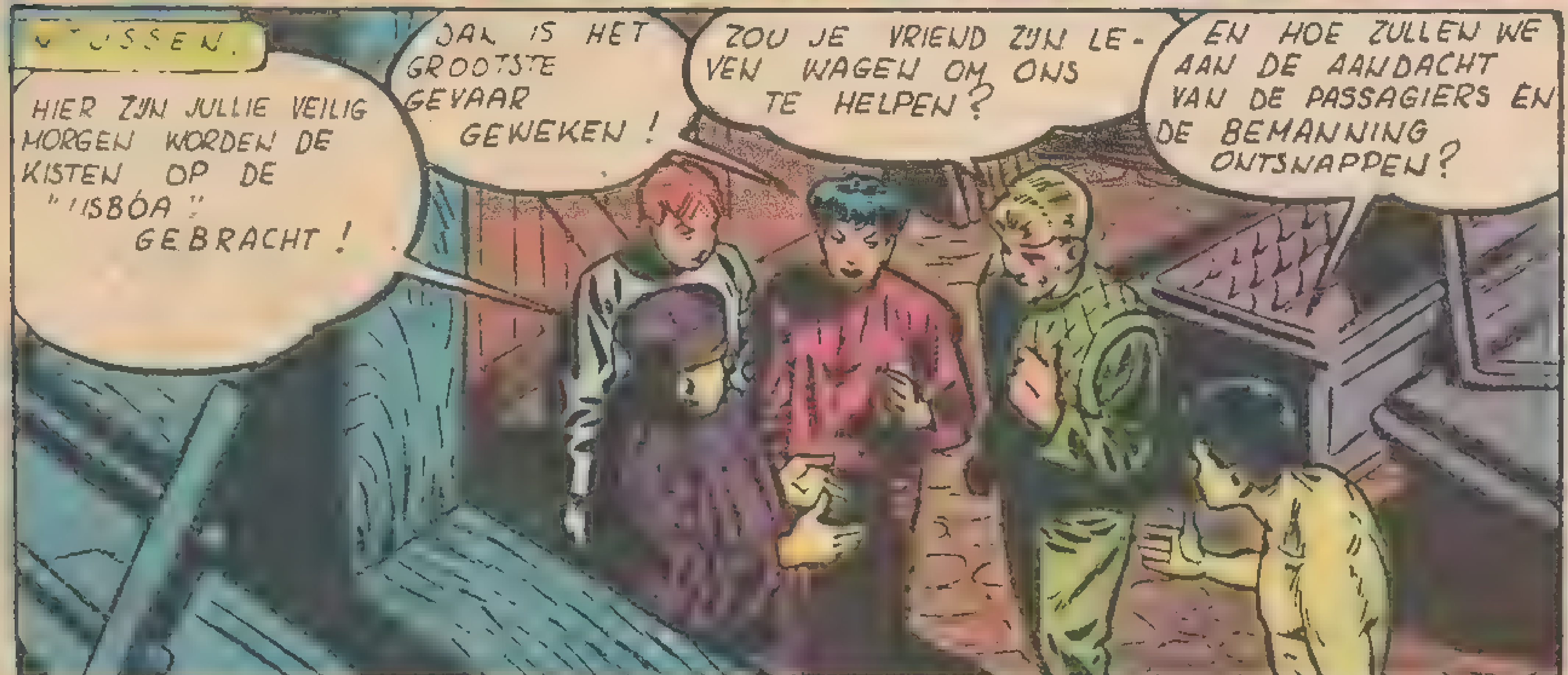

IN DE SCHADUW BESPIEDT EEN GEHEIMZINNIG PERSOON DE AANKOMST VAN HET KOU-YOOI...
HIJ IS HET!

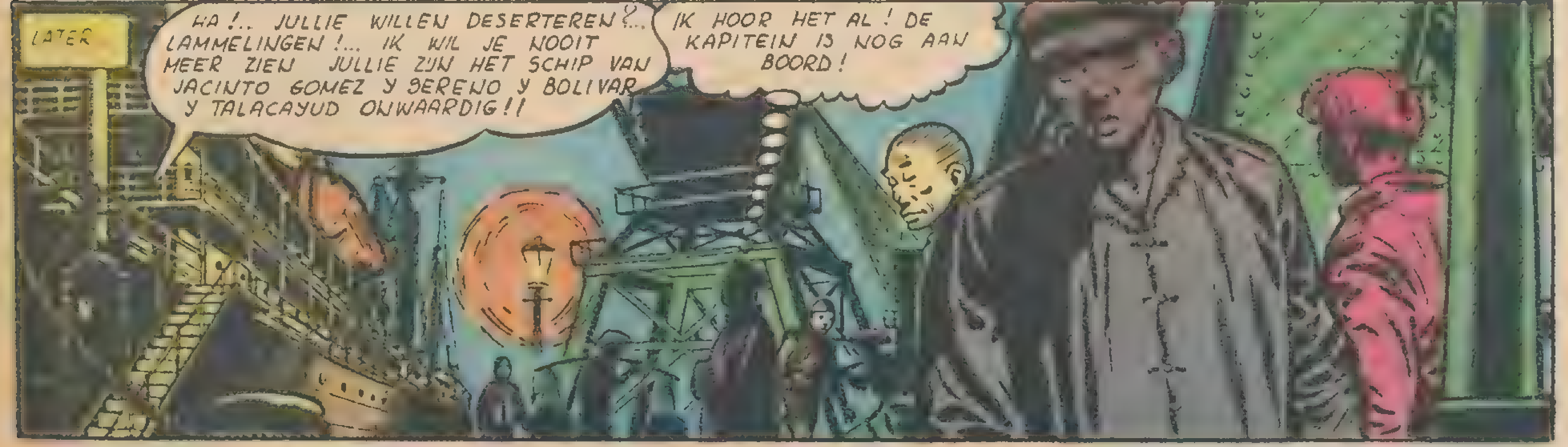

EEN TIJDJE LATER IN EEN THEE-HUIS VAN DE INBOORLINGENWIJK ...
WAT ZOU ER TOCH IN DIE KISTEN ZITTEN ?...
OFWEL GOUD, OFWEL WAPENS HET IS IN IEDER GEVAL ZO KOSTBAAR DAT DE OUWE VAN-PHUN-TIEN ZICH DE MOEITE GETROOST HEEFT OM DE REIS PERSOONLIJK MEE TE MAKEN..

DE JUWELEN VAN DE DODEN ZIJN ZELFS AL EEN FLINKE BUIT. IK SPREEK ER EENS OVER MET DE HOOFDMAN.
DE KISTEN WORDEN OP EEN PORTUGEES SCHIP VERVOERD BINNEN EEN DAG OF DRIE VAART HET DOOR DE BAAI VAN ALONG!

DEZELFDE NACHT VERLAAT EEN GEHEIMZINNIGE JONK DE HAVEN..

INTUSSEN.
HIER ZIJN JULLIE VEILIG MORGEN WORDEN DE KISTEN OP DE "LISBÔA" GEBRACHT!
DAN IS HET GROOTSTE GEVAAR GEWEKEN!
ZOU JE VRIEND ZIJN LEVEN WAGEN OM ONS TE HELPEN?
EN HOE ZULLEN WE AAN DE AANDACHT VAN DE PASSAGIERS EN DE BEMANNING ONTSNAPPEN?

STRAKS BRENG IK KAPITEIN GOMEZ EEN BEZOEKJE! HIJ IS EEN BEETJE RUW MAAR IK WEET ZEKER, DAT HIJ JULLIE ZAL HELPEN! ALLES KOMT IN ORDE!
HET ZAL EEN PRETTIG REISJE WORDEN!..

LATER
HA!.. JULLIE WILLEN DESERTEREN?... LAMMELINGEN!... IK WIL JE NOOIT MEER ZIEN JULLIE ZIJN HET SCHIP VAN JACINTO GOMEZ Y SERENO Y BOLIVAR Y TALACAYUD ONWAARDIG!!
IK HOOR HET AL! DE KAPITEIN IS NOG AAN BOORD!

HA! KAPITEIN! NOG ALTIJD EVEN VLUG BOOS?
HA! BLIJ DAT JE ER BENT! WANNEER KOMEN DE MUMMIES?

MORGENVROEG! AKKOORD?
JA!.. ALS WE TENMINSTE WEG GERAKEN!

WAAROM NIET?
MIJN MATROZEN TREKKEN ERUIT!... ZE ZIJN BANG VOOR DE PIRATEN ZE LATEN ME ALLEEN!

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 2 November tot einde December:

VOOR NEDERLAND : Fl. 2.25.

VOOR BELGIE : Fr. 36.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen

Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen, worden als knolletjes beschouwd.

Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk » Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld »

Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.

Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.

Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.

Art 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Het pletsend geluid van een malse klap op een kale knikker... Stomverbaasd wenden Sjarel en Snuffel zich tot Piet, die zichzelf een klinkende klets toediende.

— Ik hèb hem !... juicht Kwabber triomfantelijk, terwijl hij een verpletterd muggenlijfje midden in een bloedvlek op de muis van zijn duim laat zien.

— Badend in MIJN bloed, verontwaardigt hij zich dan weer...

Ja, zo ruimde Piet de laatste mug op van dit jaar ! Waarschijnlijk een jichtig, bijziend dier, dat P. K.'s glimmende bol voor een geschikt landingsterrein hield ! Je moet maar pech hebben !

Tegelijk echter heeft onze Piet door die klap zichzelf aangevuurd. Blakend van ijver wil hij de knollentuin in. Laten wij het ijzer smeden, terwijl het heet is !

We planten deze week eens de beste beschrijvingsknollen en starten dan met een nuchter beschrijvend knolletje van **MATHO TONGA 29.716** uit **Edegem**, die er op het eind een tikje weemoed in mengt.

Zo knolde INTSCHU INTA 19.790 uit Humbeek zijn eigen parochiekerk. Niet te veel knollen ineens, Paul.

ONZE STRAAT

Ik woon graag in onze straat. Het was eerst maar een simpele asseweg. Aan de overkant stonden geen huizen. Daar waren enkel weien. In de zomer liepen er koeien in. Dat was een mooi zicht. In de winter was het juist een wit tapijt. Op het einde van onze straat stond een kastanjeboom en was er ook een mooi pleintje om te voetballen.

Ik hield van onze straat met haar kleine, lieve huisjes. Vanuit de verte lagen de huisjes in de zon te schitteren. En 's avonds, als de zon onderging, werden de stoeltjes buiten gezet en legde men een kaartje. Er werd gebabbeld over koetjes en kalfjes. Terwijl wij, rakkers, allerlei spelletjes deden. Ja dàt was onze straat.

De tijd staat echter niet stil. Onze straat is nu erg veranderd. Weg onze mooie asseweg ! Waar is « onze » mooie wei gebleven ? Alles is weg ! Nu is het een brede kasseiweg, waar autos overheen snorren. Weg is de gezelligheid. Nooit zullen de stoeltjes nog buitengezet worden .. Dàt is onze straat.

MATHO TONGA 29.716 uit Edegem.

Anders doet het **DE KLIMMENDE TIJGER 26.182** uit **Rumst**, die meer het gevoel laat spreken.

OP DE MARKT TE ASTURIES

Nog voor de zon haar eerste stralen op het dorpje Asturies (in het departement Nord van Frankrijk) schiet en nog voor de nachtploegen uit de koolmijnen huiswaarts keren, hebben marktverkopers al hun kramen op het kleine marktplein opgetimmerd. Reeds van vroeg in de morgen trekken de mensen naar de markt, die elke Maandag en Vrijdag gehouden wordt. Zo'n marktdag is iets enigs voor een Belg of vreemdeling.

Wanneer je het bruggetje over een nog kleiner kanaal overgestoken bent, zit je plotseling midden in de marktdrukte ..

Snaterende vrouwen, gichelende bakvisjes, fluisterende bengels en trage Marokanen wemelen door elkaar. De mensen zijn vuil, slordig aangetakeld, velen ongewassen .. Enfin, alles is vuil en slordig hier op de markt.

Sommigen, die me kennen en weten dat ik een Belg ben, die hier dikwijls op vacantie komt, gaan eerbiedig opzij ! Juist of ze nog nooit iemand gezien hebben, die fatsoenlijk is aangekleed !

Plots komt een klein en tenger ventje op me af. Het is mijn vriendje Bonapartez, een kleine Pool, wiens vader mijnwerker is.

« Vous n'avez pas un chicl' pour moi ? » vraagt hij me op smekende toon.

Ik diep een latje « tuttefrut » uit mijn zak en geef het hem. Begerig gript hij het aan en met een kort « Merci » verdwijnt hij tussen de menigte. Kauwgom is hier iets zeldzaams. Als ik wat verder Bonapartez weer zie met nog drie andere kameraadjes, die om de beurt op het latje kauwgom een tijdje kauwen, krijg ik ineens veel sympathie voor dat arme ventje. Wat kan hij er aan doen, dat hij er zo armoedig bij loopt !...

De verkopers hier op de markt hebben rare gewoonten. Zo zie ik bv. een verkoper van allerlei vaatwerk : kopjes, schotels, enz. op een eigenaardige manier zijn waar aan de man brengen Hij haalt een reeks van zes tassen te voorschijn, roept de prijs aan het publiek... Is er niet onmiddellijk een koper, dan smijt hij de tassen met alle geweld op de harde kasseien te pletter.

Zo zag ik eerder een verkoper van stoffen, die met een reusachtige schaar truien aan stukken sneed, als hij ze niet kwijtraakte ! Eigenaardige gewoonten...

Op mijn terugweg ontmoet ik het groepje van Bonapartez weer. Nog steeds,

en met evenveel smaak, gaat het nu gekrompen brokje van mond tot mond ! De kleine Pool komt op mij toegelopen.

« Merci, encore une fois, merci ! Ce soir, je vais donner le morceau à mon père, ma mère et ma sœur ! »

Ik heb medelijden met die kleine stumper en geef hem plots alle kauwgom, die ik nog bezit. Met daarbij nog een hele boel karamellen. Dit gebeurde in Juli 1946.

De kleine Bonapartez en ik zijn nog dikke vrienden ! Telkens als ik hem weerzie, verklaart hij mij, dat hij vroeger de Belgen niet kon uitstaan. Maar nu als hij nu ooit iemand één woord slecht van een Belg hoort spreken, ja dàn !... En ook zijn ganse familie, die maar uit vier personen bestaat, heeft nu een grote eerbied voor mij, en alle Belgen ! O, wonder van de « tuttefrut » !

Mijn moeder is in dat dorpje geboren. Is het daarom dat ik er zoveel van hou ?

DE KLIMMENDE TIJGER 26.182
uit **Rumst.**

Weer geheel anders is het eerste knolletje van **ZWARTE ADELAAR III** uit **Lillo**, die zwelgt in wat ouderwets-aandoende lyriek.

O SCHELDE !

Hoe schoon, hoe machtig schoon vloeit de Schelde door onze Nederlanden ! Is de Schelde niet een lied en een gebed, dat zich uitstrekt naar en zich verliest in oneindige diepten der zeeën ?

O Schelde, hoe dierbaar zijt gij mij. Ben ik niet op uw oevers geboren ? Ben ik niet heel en al in uw sfeer opgegroeid ?

O Schelde, hoe jubel ik het uit ! Gij zijt mijn stroom, die van mij alleen ! Hoe schoon ruist de melodie uwer golven in mijn oren ! Hoe vruchtbaar is het land, dat uw oevers vormt ! Hoe in-goed zijn de mensen, die uw boorden bevolken.

O Schelde, hoe zou er in uw golven enig verraad schuilen. Schelde, gij zijt zegen, geluk en voorspoed voor mijn land. Mijn Schelde wees gegroet !

ZWARTE ADELAAR III uit **Lillo.**

Een geestig knolletje mag ook niet ontbreken. Daarvoor kiezen we het werk van **MARSBEWONER** uit **Gent**. al doet ook hier de taal te oud-achtig aan voor de jonge rakker, die er guitig om de hoek komt kijken

Kleine zus met haar trouwe hondje. Tekenknol van J. SCH. uit Kortrijk.

— Hoelang oefent ge dit beroep reeds uit, mijnheer ?...

De man schudde het hoofd en sprak langzaam, terwijl hij nogmaals zijn benen uitstrekte :

— Ik begin morgen !

MARSBEWONER uit **Gent.**

Een dikke eervolle vermelding krijgen de Kwabbernootknollen van **JAN BREYDEL** uit **Boom**, **LUCKY LUKE 27.664** uit **Turnhout** (met tekenknol) en het navertelde knolletje van **BABY 30.411** uit **Schelle**, die ook een eersteling stuurde

In het dichterknollenperk komen voor planting in aanmerking : de eersteling van **RAM** uit **Eisden**, die in dichttrant onmiddellijk aan het werk van **AIPTA** uit **Molenbeersel** herinnert (hm !) en **AIPTA** zelf, die een sonnet brouwt. Laat Aipta ook eens wat MODERNER sonnetten lezen dan die van Jacques Perk ! In een bloemlezing als b. v. Zuid en Noord (derde deel) vindt hij prachtige voorbeelden. Vooral dan de dichters NA '80 nemen !

VREUGDE

Ik voel me toch zo vrö vandaag,
Ik ben zo luchtig heden !
Mijn ziel ziet nu weer alles graag,
Alsof zij nimmer had geleden.

Doch 'k weet wel wat mijn hart bezielt,
Waarom de droefheid is vergeten,
En al het kwaad er is vernield :
De « Liefde » is er ingetreden !

RAM uit **Eisden.**

O, HEERLIJKE STOND !

Een laatste klachte nog weerklinkt
Van d'avondzonne, die fel gloort.
En dan... als door de nacht vermoord
In diepe zeeën nederzinkt

Voorbij de dag !... De nacht behoort
De sterrenhemel, die fel pinkt,
Terwijl de mane helder blinkt
En mijn hart, vol liefd', bekoort.

Wat is 't nu toch mooi hier te staan,
Omegeven door een diepe rust,
In schaduw van d'eenzame laan
Ik voel een drang, een hev'ge lust,
't Opkomen van een liefdetraan,
En dan .. me zacht, de Muze kust.

AIPTA uit **Molenbeersel.**

Van het verdienstelijke werk onzer tekenknollenaars vermelden we eervol :

K. E. uit **Eksaarde** (twee knolletjes (Eigen werk of nagetekent ?) vijf nagetekende knolletjes van **BILL WEST** uit **Boortmeerbeek**, een keurig bewerkte nageknolde tekening van **TARZAN** uit **Zandvliet** en de vrolijke tekenknol van **DE BLAUWE SPERWER 29.753** uit **Borgerhout**. Je vraagje is natuurlijk overgemaakt

Helaas, veel te vlug zien we achter zijn pijp onze Sjarel weer verschijnen ! We moeten het veld van eer ruimen al is het slechts tot de volgende week Houdt er de moed in, rakkers en... rakkeresjes. Ja, waar blijven die nu weer ? Ze laten zich weer eens lelijk overtroeven ! Mogelijk werken ze harder op school of bij moeder thuis. We zullen er maar het beste van denken ! Heel veel groeten van Piet en Sjarel en daar overheen de bekende vracht van jullie opperplanter

SNUFFEL.

DE MARTELAAR

Dit verhaal is geen verzinsel. Wie zijn ogen maar de kost wil geven, kan overal altijd iets ontdekken. Kuier maar eens langs de straat en sla zorgvuldig de mensen en hun gedoe gade ! Ik wed, tien tegen één, dat er geen vijf minuten voorbij gaan, of ge ontdekt iets eigenaardig.

Onlangs trof ik het zo in het stadspark. 't Was op een mooie, zonnige voormiddag. De mensen stapten blij en opgewekt. In de bomen kwetterden de vogels en heel de natuur scheen als van nieuwe levenskracht vervuld. Ik werd als 't ware in een zachte roes meegesleept, toen ik plots een nog jongeman zag die zuchtend en ineengekrompen op een bank zat. Af en toe strekte hij benen en armen uit als iemand, die pijn heeft. Ik sloeg de man enige ogenblikken gade en vroeg hem toen of hij misschien ziek was ?

— Ziek ? Dat precies niet, maar ik ben toch erg te beklagen !

— Tegenslag gehad ?..

Ik schrok er zelf van dat ik de stoutmoedigheid bezat, iemand, die ik voor 't eerst zag, te durven uithoren ! De man keek me in de ogen, strekte nogmaals zijn benen en trok hierbij een gezicht, alsof hij helse pijnen doorstond.

— Meent ge dan, dat het niets is ? zuchtte hij, hele dagen pakken en zakken te slepen van de ene spoorwagen naar de andere ?

— O, is dat uw beroep ? vroeg ik.

Hij scheen mijn vraag niet eens gehoord te hebben en zette zijn jammerklacht voort :

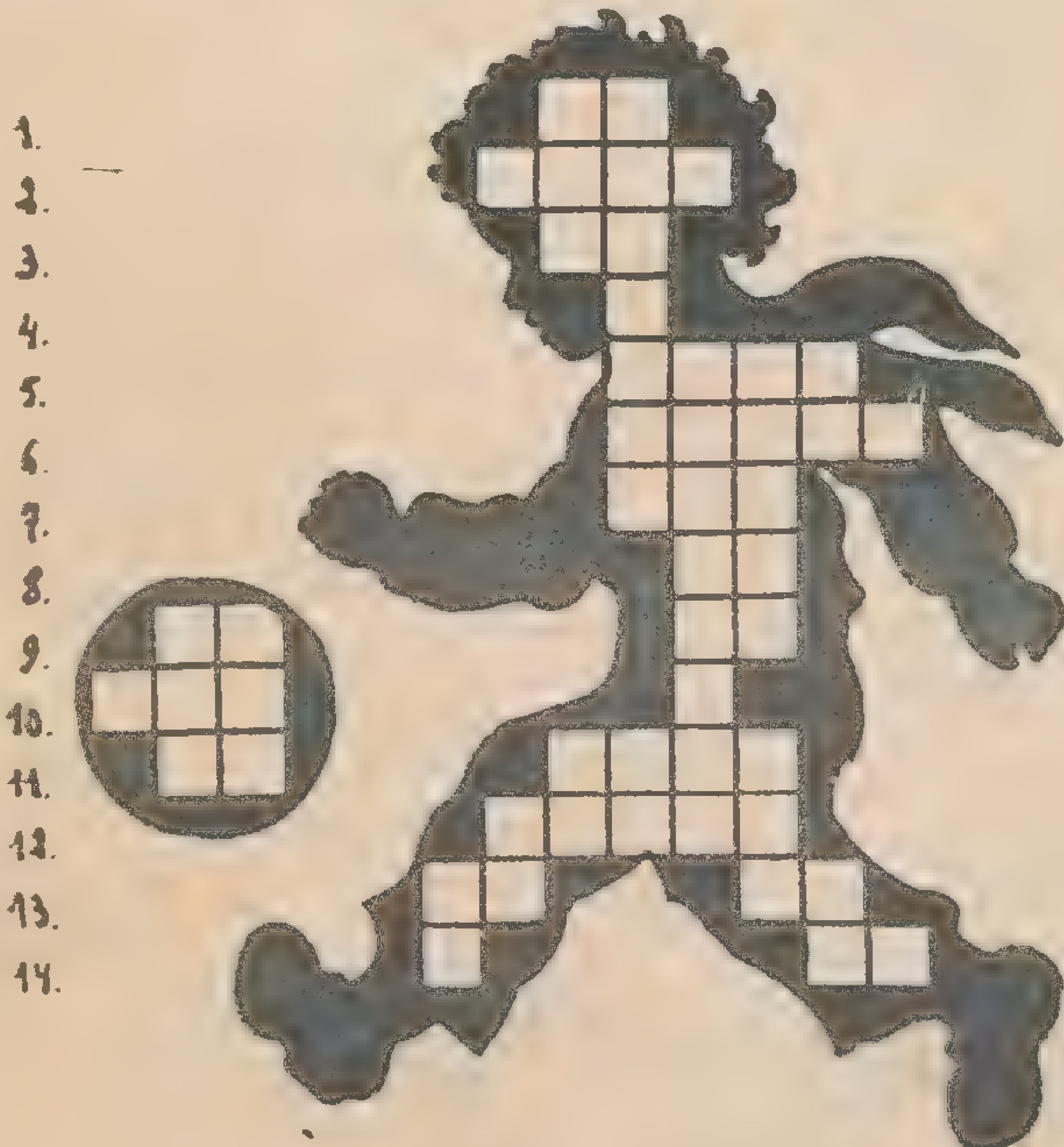
— Wagen in, wagen uit, met een koffer op uw rug en een valies in iedere hand... 's Avonds zijt ge letterlijk gebroken... Ha, jongen, je moest eens weten, hoe ongelukkig ik me voel !..

Weer volgde een diepe zucht.

Ik wist niet goed, hoe het gesprek voort te zetten en keek eens naar al die lachende wandelaars, die het leven zo licht schenen op te nemen.

— Ja ja, jongen, herhaalde de man op de bank... Ja ja, jongen !

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1. Afk. van Eerstvolgende. — 2 : Wild zwijn. — 3 : Slede. — 5 : Vruchtbare plaats in de woestijn. — 6 : Muziekstuk voor acht stemmen. — 7 : Voor (Latijn). — 8 : Afk. van Oosterlengte. — 9 : Spil van een wiel. - Uitroep van afkeer. — 10 : Speeltuig. — 11 : Vader. - Fier. — 12 : Voertuig. — 13 : Geluid van de ezel. - Uitroep van pijn. — 14 : Achter.

VERTIKAAL

1 : Klimdier. — 2 : Groente. — 5 : Vorm van zijn. — 6 : Torenkauw. — 7 : Eerste vrouw. - Rivier in Italië. — 8 : Verhandeling. - Muzieknoot. — 9 : Koorddanser. — 10 : Zijden halsbandstrook der priesters in de mis. - Tussenwerpsel. — 11 : Dubbele klinker. - Binnen.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Erwt. — 2 : Leeuwen. — 3 : Inbrekers. — 4 : Damesgilde. — 5 : Bedtafels. — 6 : Neetjes. — 7 : Riet. — 8 : Es.

Vertikaal. — 1 : Li. — 2 : Eend. — 3 : Rebab. — 4 . Wurmen. — 5 : Tweede. — 6 : Ekster. — 7 : Negatie. — 8 : Rifjes. — 9 : Sleet. — 10 : Dls. — 11 : Es.

EEN ZELDZAAM VERSCHIJNSEL

Het regent haringen

ALS je een vis was, weet je waarvan je dan het meest zou houden?... Van een lekker, lauw zomerbuitje, dat blaasjes maakt in plassen en rivieren. Nu, als jongens en meisjes houden we ook wel van zo'n buitje!

Maar, de snoek, de karper en de paling hebben grondiger redenen dan wij om van de regen te houden.. De regen is de grote tegenstander van de ronde, gloeiende schijf, die zoveel water opslorpt, dat er op de duur niets meer voor het vissenvolkje zou overblijven. « Stel je voor, zegt Mijnheer Snoek, dat het nooit zou regenen. Dan zouden we spoedig op de droge rivierbodem moeten rondwandelen, wat niet erg bevorderlijk zou zijn voor onze gezondheid. »

Dit was enkel een aanloopje om u te vertellen over de man uit het stenen tijdperk, die waanzinnig van angst in zijn grot wegkroop, omdat het... vis begon te regenen.

Op een andere keer, toen hij nauwelijks van zijn ontroering hersteld was, regende het kikvorsen. Toen kwam zowaar hete as uit de hemel neergevallen en verschroeide alom bomen, struiken en planten.

Zijn zoon zag het op een keer sprinkhanen regenen, maar toen het ook « bloed » regende, geraakte hij helemaal van streek. Gelukkig was de regen een volgende keer alleen erg geel, wat toch lang niet zo schrikbarend was als al die andere geheimzinnige verschijnselen.

Ja, dat zijn heel wat vreemde verschijnselen op een hoopje en zo snel als we het hier verteld hebben, zullen ze elkaar wel nooit opvolgen. In onze streken met hun gematigd klimaat zal het trouwens niet gauw vis of bloed of sprinkhanen regenen In de tropische gebieden gebeurt dat nogal eens en betrouwbare ooggetuigen hebben die vreemde regens herhaaldelijk beschreven.

Onbeschaafde volkeren hebben altijd gedacht, dat het vis of kikvorsen regende omdat de goden erg uit hun humeur waren.

In oude kronieken en geschiedenisboeken wordt er melding van gemaakt als van uitzonderlijke gebeurtenissen. Romeinse schrijvers vertellen over een « visregen », die de mensen van de tweede eeuw de stuipen op het lijf heeft gejaagd. In het jaar 1666 vielen in Engeland duizenden kleine wijtingen in een weide, « tijdens een geweldige storm met donder en slagregens », vertellen de kronieken.

Omstreeks 1771 brak boven Duitsland een verschrikkelijke orkaan los en op sommige plaatsen regende het vissen van 10 tot 15 centemeter.

In 1809 zette een geweldige storm op tijdens een troepenschouw te Pondichery (India). De regen viel bij stromen neer en toen begon het plotseling vis te regenen. Tot in de randen van de hoeden der soldaten werden van die geheimzinnige vissen teruggevonden. Ze leefden niet meer, maar de regimentsdokter verklaarde, dat ze gerust konden gegeten worden. Wat de soldaten zich geen tweemaal lieten zeggen.

Het meest recente geval dateert van 24 Augustus 1918 en heeft zich in Engeland voorgedaan. Ongewoon hevige slagregens gingen gepaard met een regen van visjes, die niets anders dan zee-alen bleken te zijn.

Het dorp, waar het verschijnsel zich had voorgedaan, lag op vijfhonderd meter van de zee. Toen de mensen nu naar het strand gingen, stelden ze vast, dat dicht onder de kust ontelbare zee-alen vlak bij de waterspiegel zwommen.

En natuurlijk begrepen ze wel, dat de onverklaarbare vis-regen met goden of andere duistere heerschappen niets te maken had.

Maar als we nu eens samen de sleutel van het geheim zochten?

Om te beginnen valt het al dadelijk op, dat deze vreemde regen altijd op een zeer beperkte plaats valt. Het zou geen vis kunnen regenen in heel Oostvlaanderen... en ook geen kikvorsen.

Wat het geval van 1918 betreft, viel die... hemelse vis slechts op een oppervlakte van hoogstens duizend vierkante meter Anderzijds is het duidelijk, dat het verschijnsel zich altijd vordoet tijdens een geweldige regenbui, wanneer hemel en aarde overhoop schijnen te staan. De geleerden hebben dadelijk begrepen, dat het verschijnsel in verband moest staan met de zo geduchte waterhozen, waarvoor de zeelui altijd zo bang zijn geweest

Zoals je weet is een hoos niets anders dan een kolom lucht, die met razende snelheid op zichzelf ronddraait en met ongelofelijke kracht het water opzuigt, waardoor hemelhoge waterkolommen ontstaan Zo'n kolom werkt als een soort vloeibare lift De vis wordt samen met het water opgezogen, als hij zich dicht genoeg bij de oppervlakte bevindt. De waterkolom van een hoos zit dus vol vis. De basis van de kolom kan twee tot vijftig meter breed zijn. Dit is om zo te zeggen de zuigmap van de reusachtige slang.

Veronderstel nu even, dat de kolom water-met-vis zich in de richting van de kust beweegt met een snelheid van 50 tot honderd kilometer per uur. Zo gauw de basis van de kolom de kust bereikt en geen water meer opzuigt, moet de kolom ineenstorten. Maar gezien de snelheid, waarmee ze voortbeweegt, gebeurt dit niet dadelijk. Ze kan nog een grote afstand afleggen en zo gebeurt het dan, dat het vis regent ergens in een dorp, dat betrekkelijk ver van zee verwijderd is.

Begrepen?

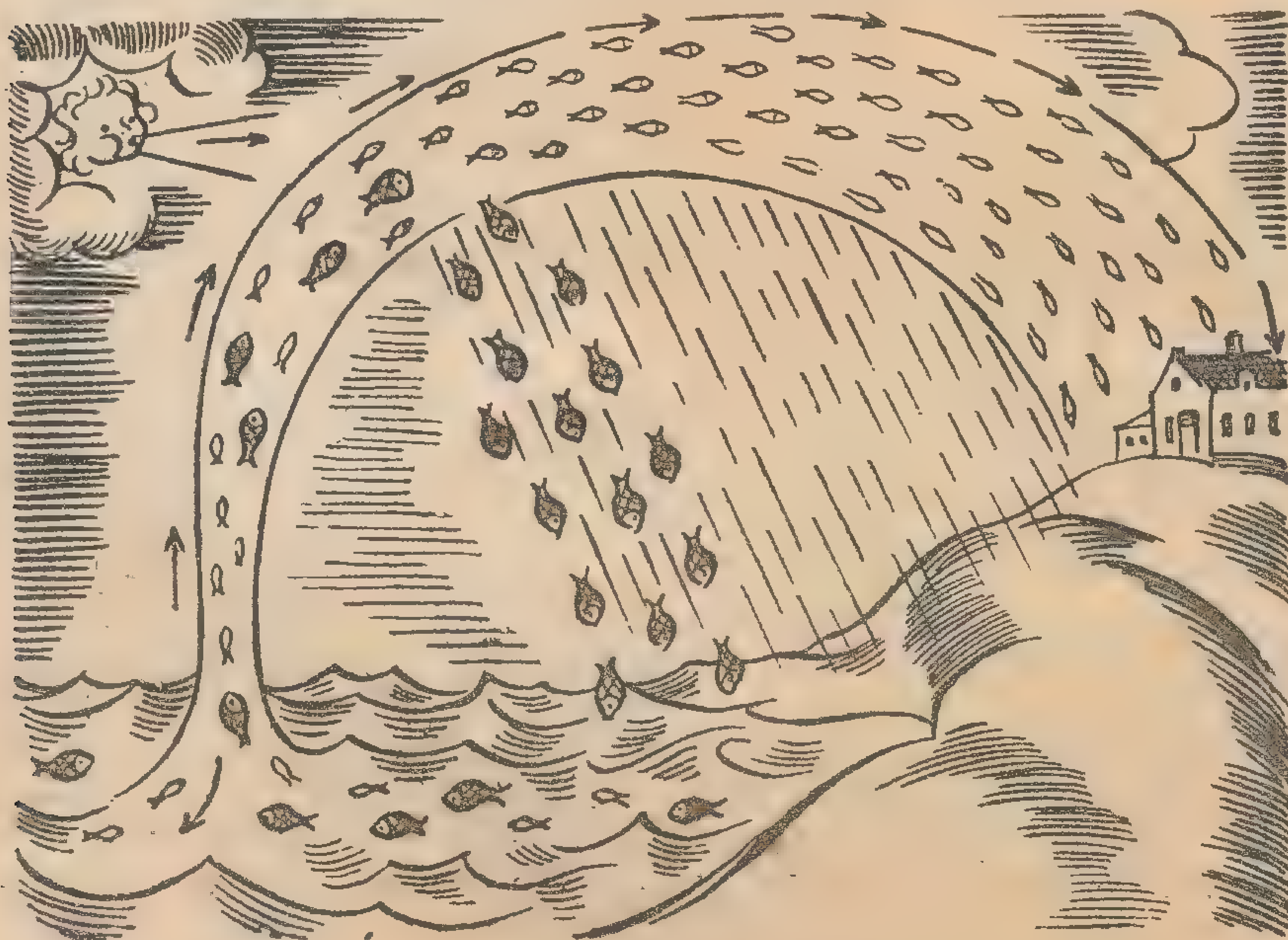
Als het nog eens hard regent, neem je dus een braadpan en gaat daarmee in het open veld zitten. Misschien ligt de pan na enkele minuten dan vol paling, snoeken en karpers... Smakelijk!

Je hebt zeker al begrepen, dat de kikvors-regen precies hetzelfde verschijnsel is, maar in plaats van op zee, doet het zich voor op een grote vijver.

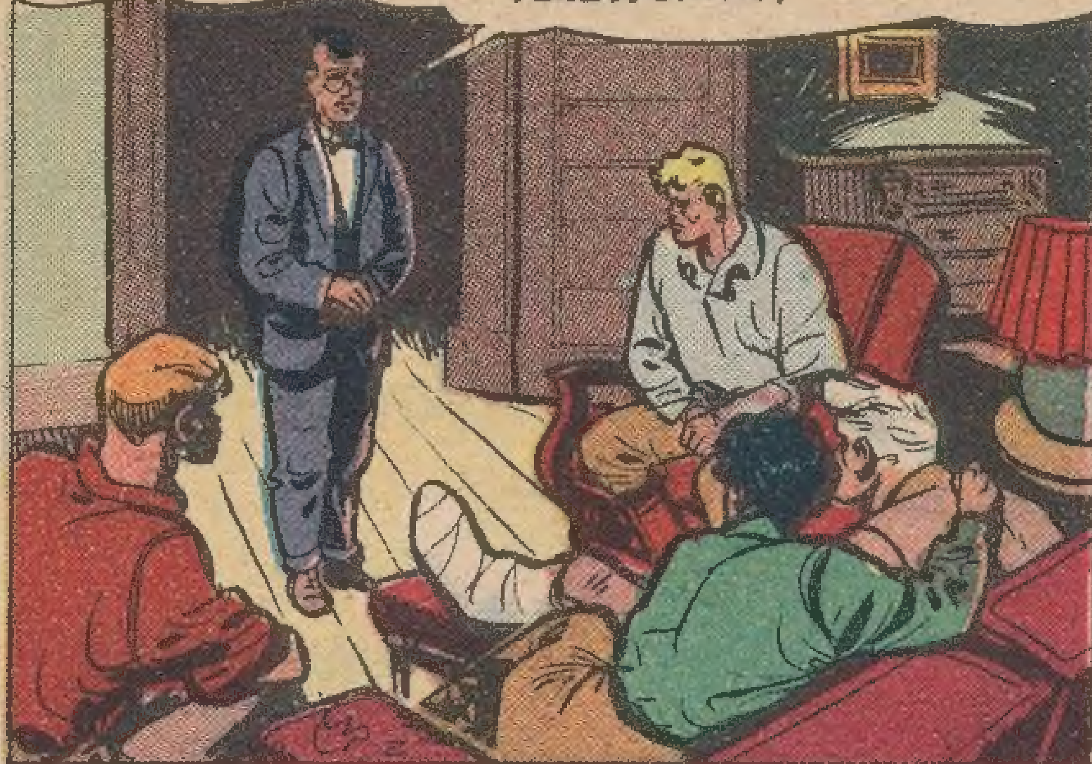
Maar als het nu gloeiende as regent, heeft dat ook iets met waterhozen te maken? Natuurlijk niet. Als ik jullie vertel, dat het alleen as regent in de buurt van vulkanen, zal je zelf wel de verklaring van dit verschijnsel kunnen begrijpen.

En de bloed-regen?... Wees gerust, bloed heeft het nog nooit geregend. Hoogstens kan een wolk van rood stof opgewaaid worden en in een regenwolk verzeild geraken. Het stof vermengt zich met de druppels en het regent doodgewoon roodachtig water.

Wij zouden het verder nog kunnen hebben over de stenenregen, maar vinden jullie niet, dat het voor deze keer al meer dan genoeg geregend heeft?

de BLAUWE SPERWER
door Sirius
ER GEBEUREN VREEMDE DINGEN IN HET HUIS VAN INGENIEUR BETCHLEY.
Verdenkingen

IK HEB DE DYNAMIETSTAVEN NAGETELD, MENEER DAVID : ER ZIJN ER VERSCHEIDENE VERDWENEN.

MISSCHIEN WAS HET EEN ONVOORZICHTIGHEID DEZE ONBEKENDE HEREN ZO DICHT BIJ DE OPSLAGPLAATS ONDER TE BRENGEN.

ZO ! NU WORDEN WE AL VERDACHT ! MISSCHIEN WIL U WEL ZO GOED ZIJN ONZE ZAKKEN TE DOORZOEKEN ?
KALMTE, JONGEN ! MAAK JE NIET KWAAD.
EN WAAROM NIET ? DENK JE MISSCHIEN DAT JIJ EN DIE ANDERE OLIFANT ER ZO ONSCHULDIG UITZIEN ?...

IK MOET JE BESLIST EENS BIJ JE OREN TREKKEN, MEISJE !
WAT ?! WIE DENK JE WEL DAT JE BENT ?...

LAAT MAAR. IK HAAL DE ZAKKEN ZELF WEL ! ZE LIGGEN IN DE GANG.

HIER ! BEKIJK DE SPULLEN DIE WE ER IN OPGEHOOPT HEBBEN MAAR EENS GOED.

O !
WEL ! WAT IS ER NU ?...
!

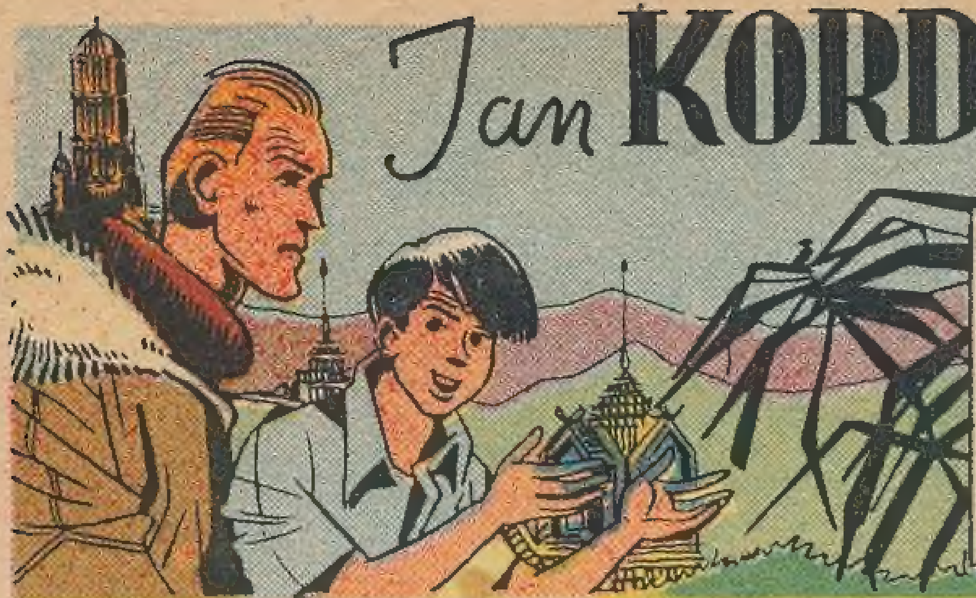

WAT ? EEN STAAF DYNAMIET IN MIJN ZAK ? MAAR DAT... MAAR...

DAN IS HET DUS TOCH WAAR ? JULLIE ZIJN MOORDENAARS !
MAAR, JUFFROUW ! IK VERZEKER U...

MAAR... LUISTERT U DAN TOCH EVEN ?... OCH !...

HET SPIJT ME, MENEER BETCHLEY, MAAR IK VERZEKER U DAT IK ER ZELF NIETS VAN BEGRIJP...

IK ZOU JULLIE GRAAG GELOVEN, HEREN, MAAR ALLES PLEIT TEGEN JULLIE. VERLAAT, ALSJEBLIEFT VRIJWILLIG MIJN HUIS. SEÑOR MARANO ZAL JE WEL VERGEZELLEN...

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

KORDAAT, BOLS EN JEFKE ZIJN ALS BIJ WONDER AAN DE DOOD ONTSNAPT. NA HUN REDDING BESLUITEN ZE EINDELIJK WAT RUST TE NEMEN, MAAR...

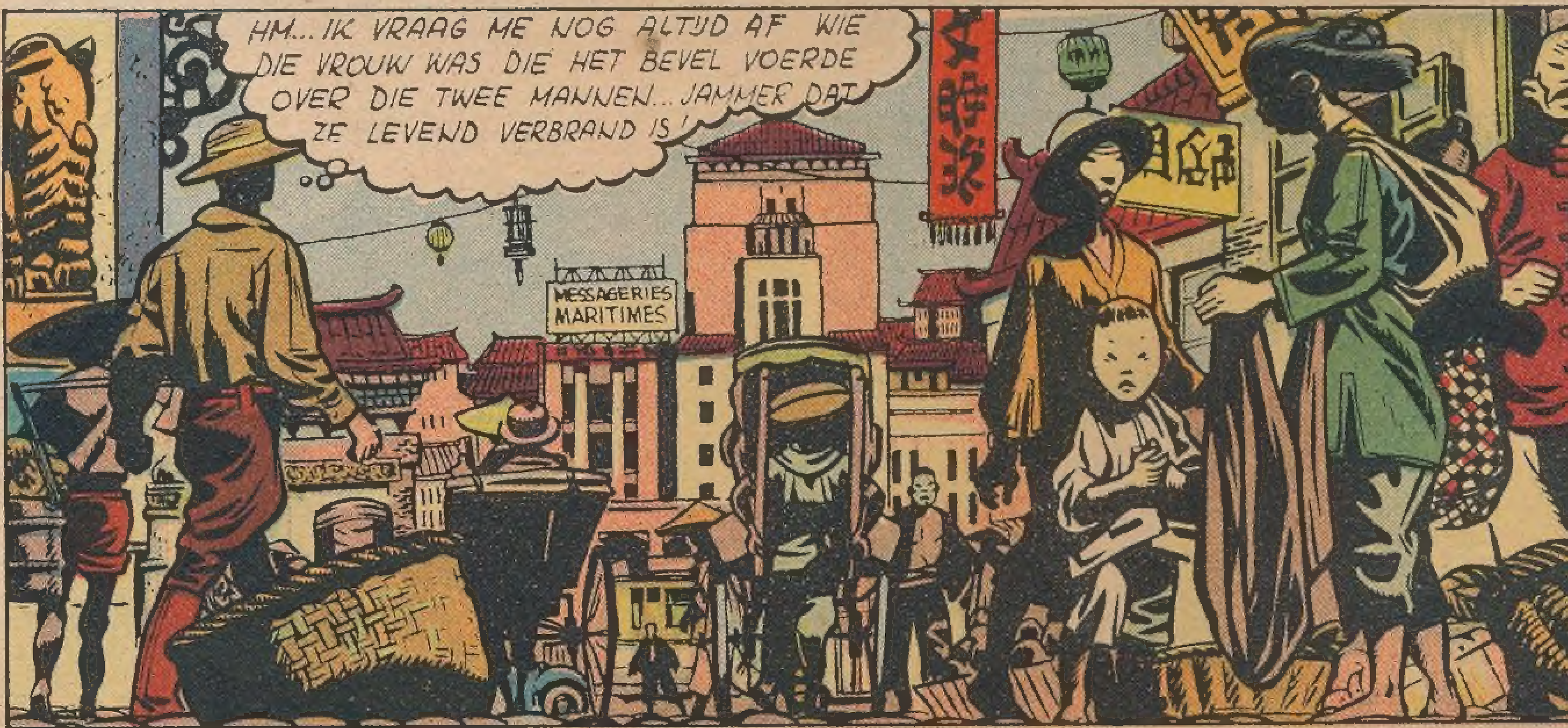

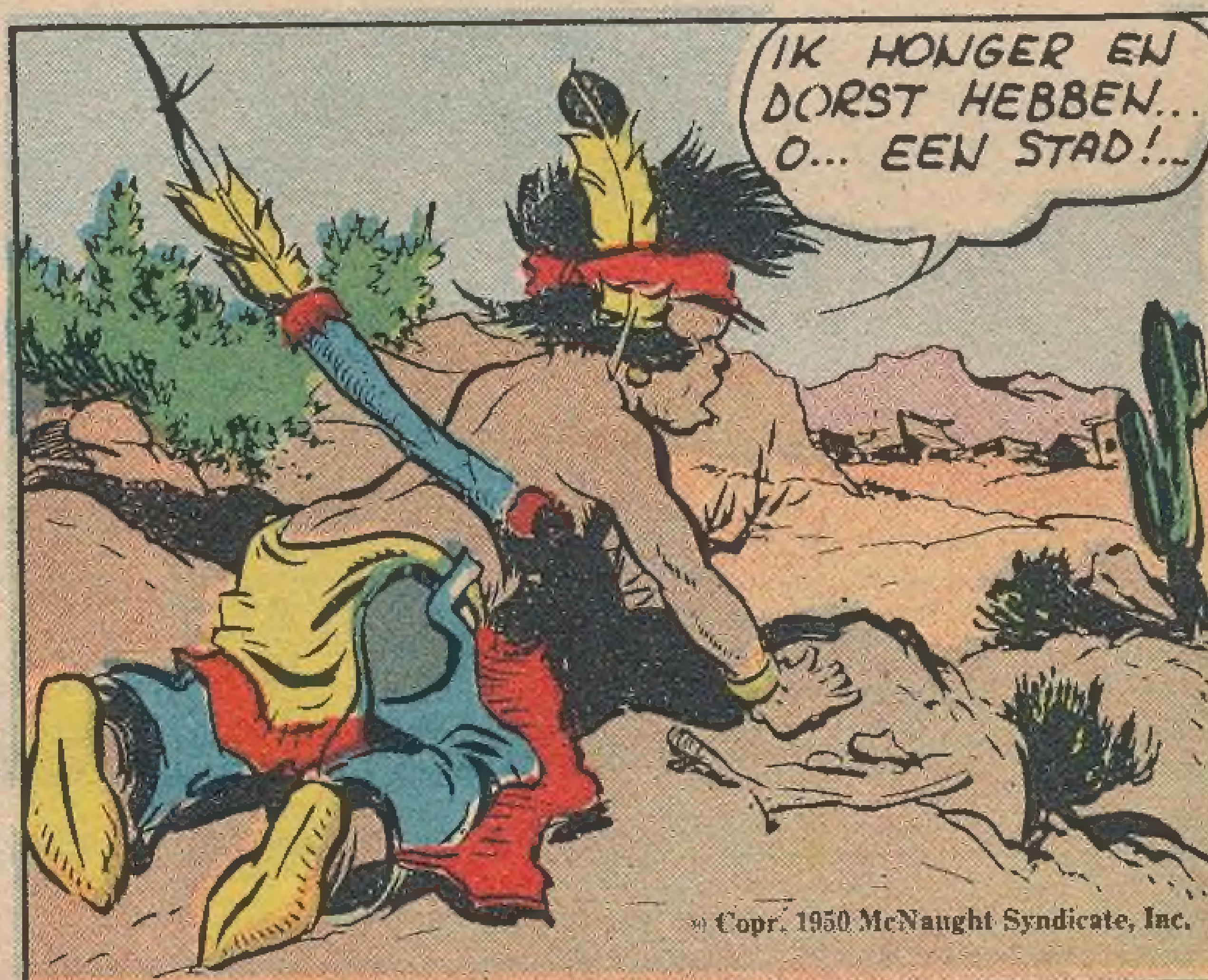

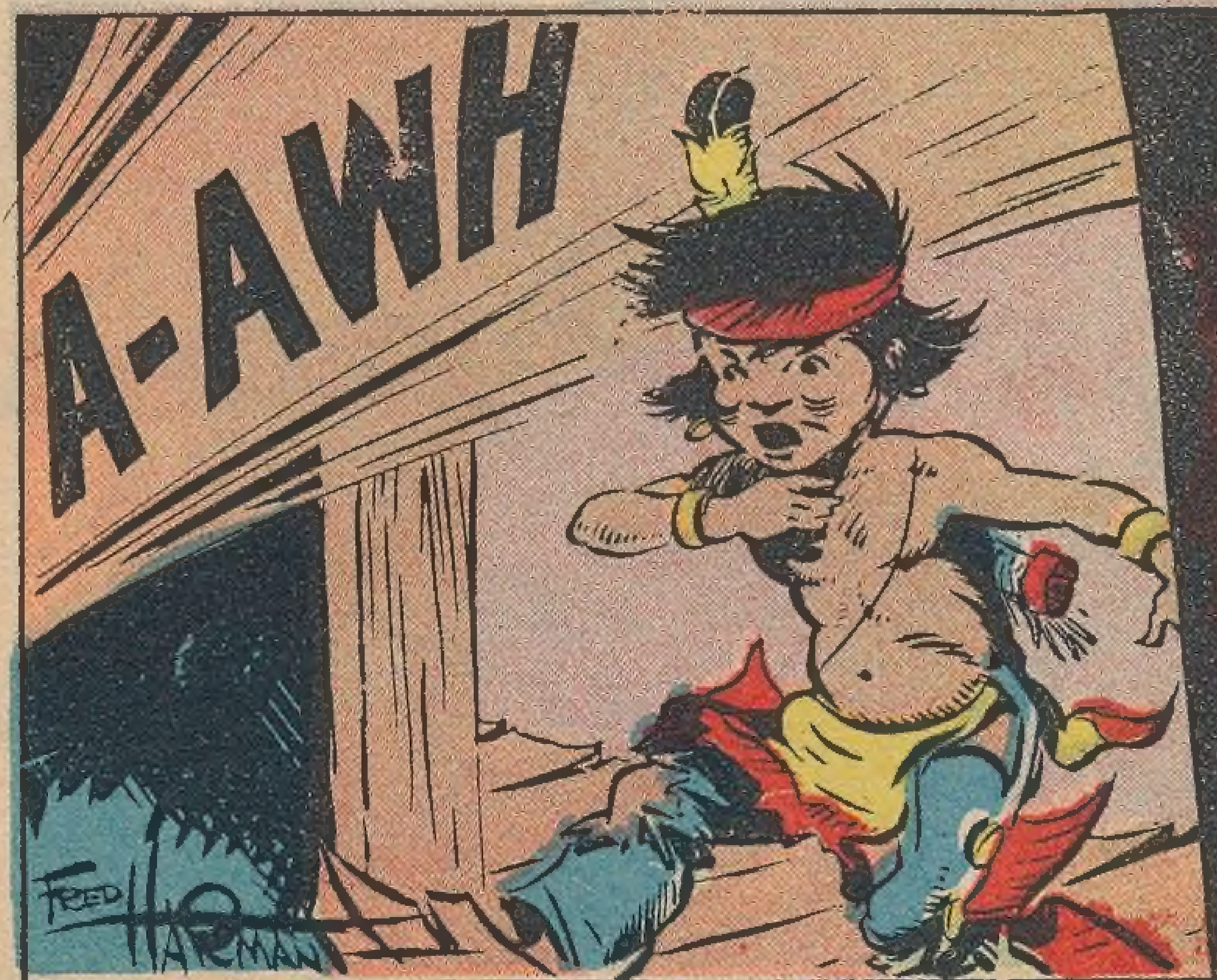

DAN MOCHT DE BEIAARD SPELEN

Een beiaard is, zoals jullie allemaal weten, een stel kleinere en grotere klokken die met behulp van een toetsenbord in beweging worden gebracht. Bijna alle grote steden van de Nederlandse gewesten hebben er een of meer. Denk maar even aan Utrecht, Den Bosch en Maastricht in Holland; aan Brugge, Mechelen en Aalst in Vlaanderen; aan Duinkerken en Rijsel in Frans-Vlaanderen.

In de 17de Eeuw waren er in de Nederlanden meer dan 300 beiaarden. De meeste werden tijdens de Franse Revolutie gebruikt om er kanonnen van te gieten.

Nu zijn er in de Nederlanden nog 106 beiaarden. Daarop volgen de Verenigde Staten van Amerika, die onder impuls van de wereldberoemde Mechelse beiaardschool dit heerlijk klokkenspel invoerden en er nu reeds 33 tellen.

In Duitsland en Engeland zijn er een tiental. Ook in Italië, Noorwegen, Denemarken en Indië worden er aangetroffen, vooral onder de invloed van de Mechelsche school.

Maar de Nederlanden komt de eer toe het geboorteland van de beiaard te zijn. Samen met de doeken van onze grote meesters die over heel de wereld verspreid zijn, verkondigen ook in de verste hoeken van de wereld de beiaarden de grootheid van de Lage Landen.

SURCOUF DE KAPERSKONING

SURCOUF HEEFT EEN ONDERZOEK INGESTELD OP EEN NEUTRAAL SCHIP DAT ZIJN ARGWAAN HAD OPGEMERKT...

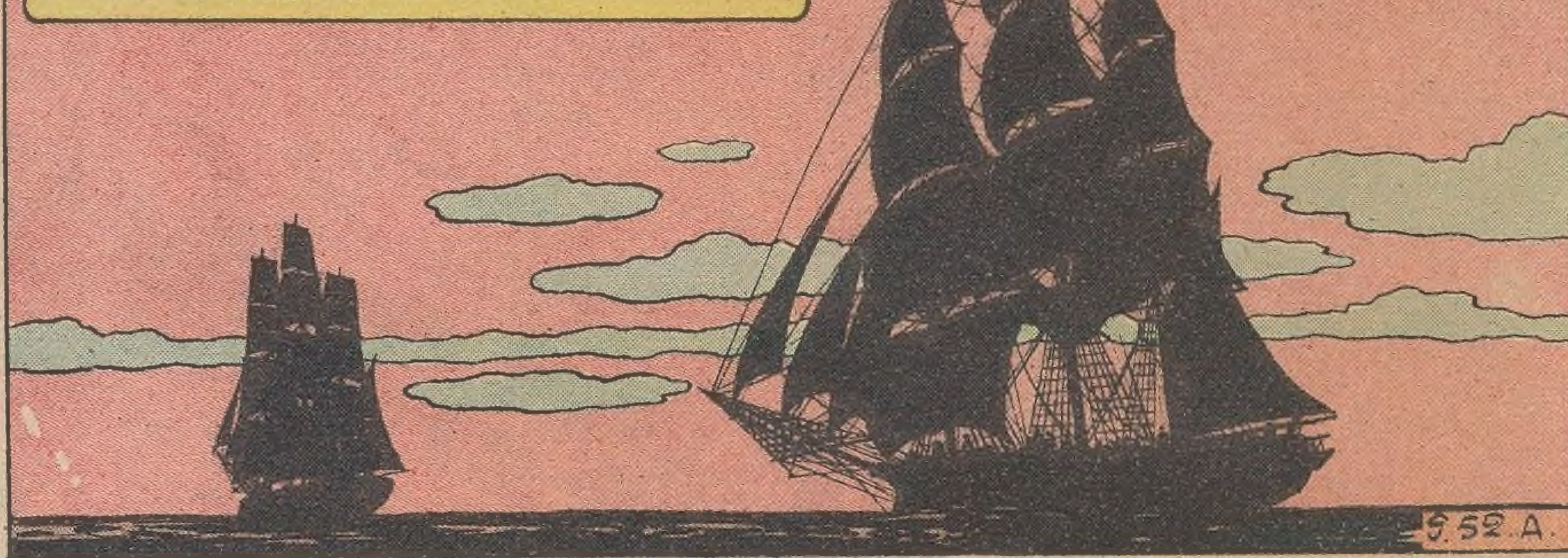

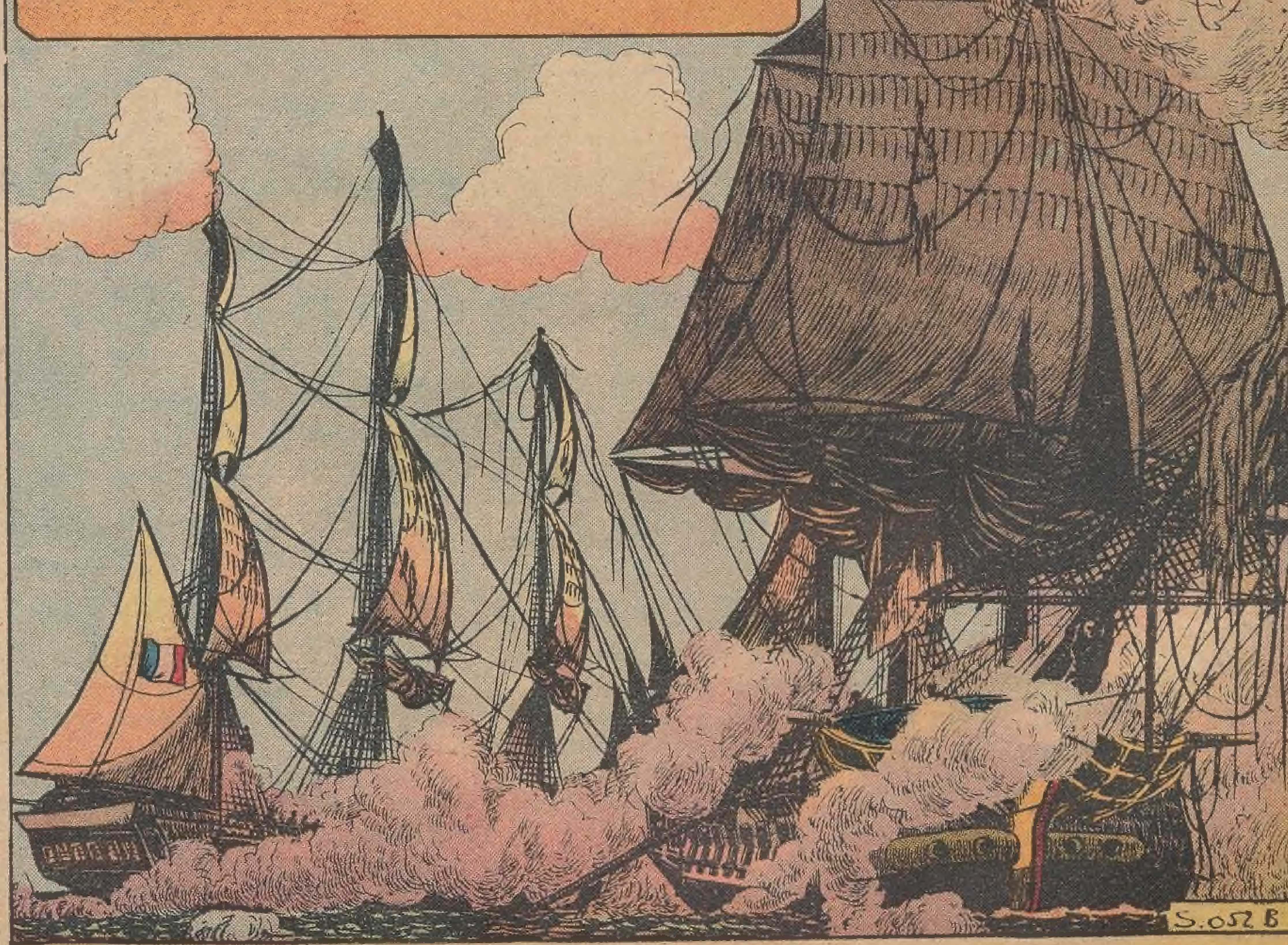

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.